МІСІОНАР

рік заснування 1897 № 12 (158) грудень 2005

Український християнський часопис

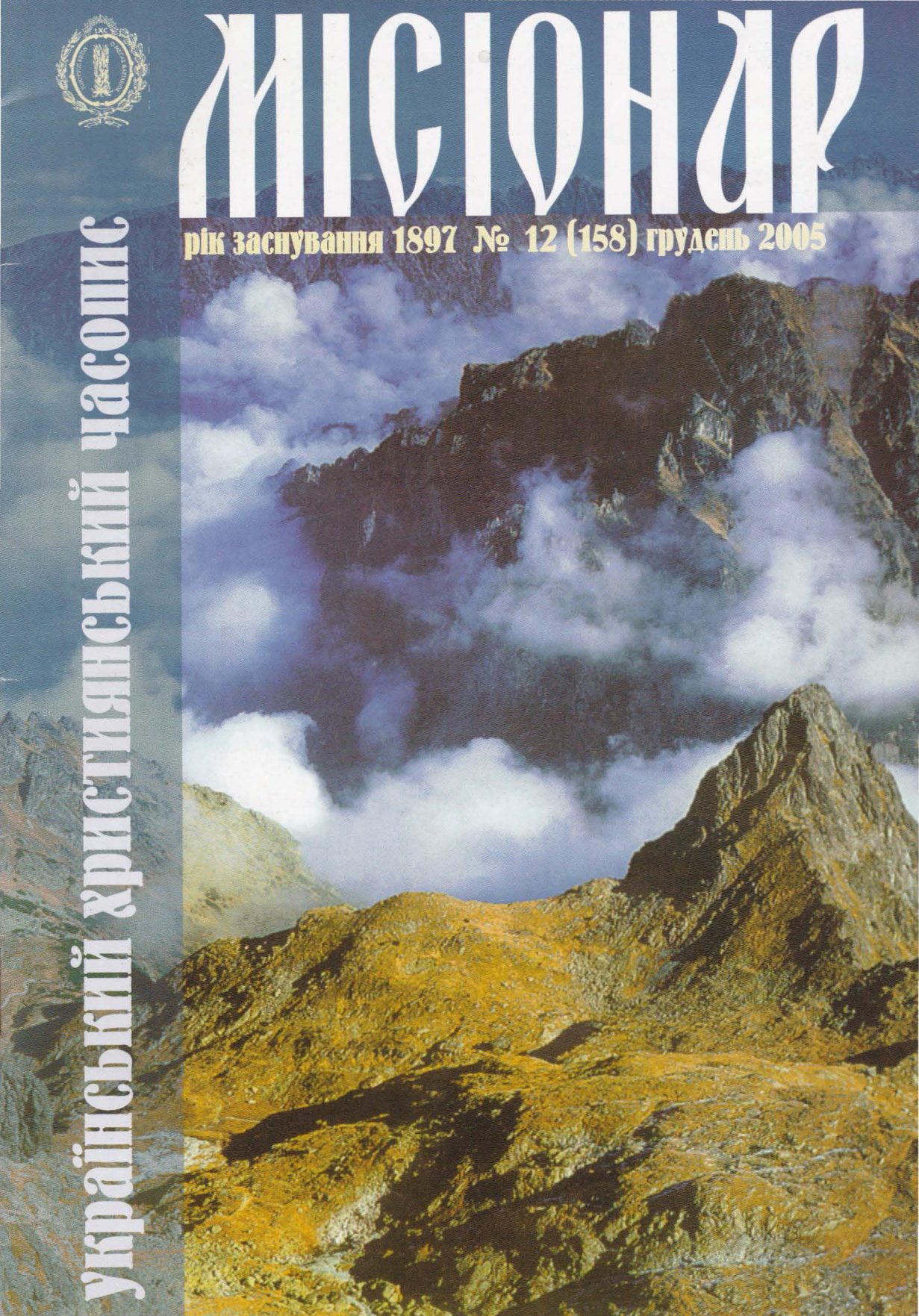

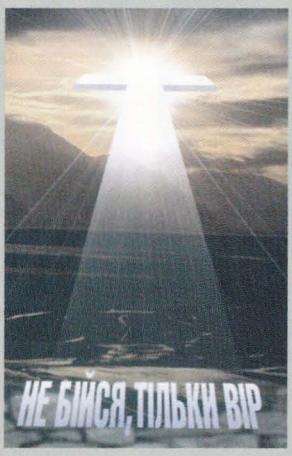

РЕДАКЦІЯ ЧАСОПИСУ "МІСІОНАР" ПРОПОНУЄ:

НЕ БІЙСЯ, ТІЛЬКИ ВІР

(життя і служіння ієромонаха Студійського Уставу Володимира Василя Вороновського)

3-тє вид., виправлене і доповнене. – Львів, 2005. – 92 с.

Подаємо вам книжку, у якій іде мова про ієромонаха Студита Василя Вороновського – людини великої сили духа. Завдяки молитві й свідченню цього жертвенного священика тисячі вірних як у часи підпілля, так і після відродження нашої Церкви ступили на шлях навернення і спасіння.

Адресоване це видання передусім хворим і знедоленим, котрі шукають ліку від своїх душевних та тілесних недуг і порятунку від наслідків дії злобної диявольської сили.

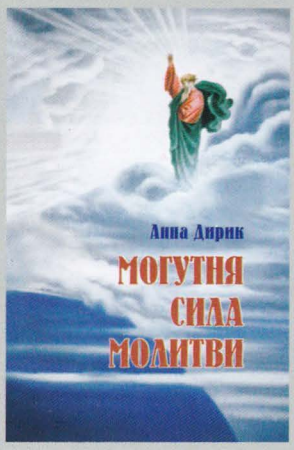

Анна Дирик

МОГУТНЯ СИЛА МОЛИТВИ

Львів, 2005. – 80 с.

У цій книжці висвітлюється зміст інтерв'ю о. Йосафата Воротняка, ЧСВВ з її авторкою, яка вже протягом довшого часу володіє незвичайним даром бачення. Цей дар проявляється під час її молитовного спілкування з Богом, коли вона вимолює в Нього ласки для людей, що опинилися в різних скрутних життєвих обставинах. Подаються також факти допомоги багатьом людям.

Книжка адресована вдумливому читачеві, передусім такому, який беззаперечно вірить у Бога, Його справедливість і Його безмежне милосердя.

ВВП "МІСІОНЕР" ПРОПОНУЄ:

СВЯТЕ ПИСЬМО СТАРОГО ТА НОВОГО ЗАВІТУ

Львів, 2005. – 1504 с., у тверд. паліт.

Святе Письмо Старого і Нового Завітів (Біблія) – це найважливіша книга для кожного християнина, який прагне йти дорогою досконалого, святого життя.

Біблія – це книга книг, невичерпне джерело Божої мудрості. У ній ми довідуємося про історію спасіння людського роду, об'явлену Господом Богом, і в цій історії шукаємо відповіді на власні актуальні духовні потреби.

Це видання Святого Письма, перекладене гарною українською мовою, може стати чудовим релігійним подарунком для тих, хто ще не знайшов своєї дороги до пристані вічної і потребує духовної підтримки від інших.

Редакція підготувала до друку "Календар "Місіонаря" на 2006 р. Видання містить літургійний устав на неділі і свята, релігійний нотатник, вибрані статті та промови Папи Венедикта XVI і адресар УГКЦ в Україні та діаспорі!

Слава Ісусу Христу!

Добігає до кінця рік великих досягнень і великих втрат. Сьогодні питаємо себе: куди прямує сучасне суспільство, хто спроможний призупинити його прямування до пропасті?

Двадцять шість років не сприймала світова громадськість закликів Великого Папи Слуги Божого Івана Павла II. Упродовж кількох останніх місяців свого життя він давав могутні свідчення терпеливого перенесення недуги і мовчазливої проповіді, якою ствердив на ділі Ісусові слова: "Хто витримає до кінця, той буде спасенний".

Кермо корабля Христової Церкви перейняв надзвичайно талановитий і водночас покірний слуга слуг Божих – Папа Венедикт XVI, який продовжує закликати всіх людей на світі до миру, справедливості і взаємної пошани, а всіх віруючих – до об'єднання.

Велике лихо нависло над світом – це тероризм, об'єднаний з фанатизмом, який прагне силою і страхом привернути свободу та незалежність. У боротьбу з тероризмом вступили сильні світу, які послали свої війська в Ірак та інші країни, щоб навести там порядок. Вони не прислухалися до пропозицій і закликів Святішого Отця, до якого долучилися лідери багатьох країн світу, а також представники ООН, які наголошували на тому, що проблемні питання і конфлікти слід вирішувати мирним шляхом.

Ситуація зрушилась з мертвої точки лише тоді, коли ріки невинної крові почали текти майже кожного дня в тому чи іншому місці Іраку та інших країн, спровоковані терористичними актами, які скоюють смертники-камікадзе, чинячи це з войовничим фанатизмом і нечуваною жорстокістю. Отож, не добра воля, а страх перед жахливими наслідками спонукав багато країн світу, в тому числі й Україну, вивести свої війська з Іраку.

Хочемо сподіватися, що навчені такими жорстокими досвідами та, зокрема, напоумленнями з небес – жахливим цунамі й іншими природними катаклізмами, – нинішнє суспільство більше прислухатиметься до голосу керманича Церкви Христової і всіх людей доброї волі.

Цього року Вселенська Церква сумує з приводу смерті Великого Папи Івана Павла II. Але смуток швидко перемінився у радість. Його вшанування як святої людини почалося ще під час похорону і це засвідчило, що ця велика людина не відійшла у небуття, але до вічної радості. Мільйонами уст, немов однією симфонією, звучало гасло: "Святий негайно!". Подібно до Божественного Учителя, Якого Іван Павло II був вірним послідовником, він не відійшов з цього світу, але продовжує допомагати своєму наслідникові Папі Венедикту XVI провадити корабель до потойбічної пристані.

Завдяки молитвам і підтримці Папи Івана Павла II український народ здобув в кінці минулого року правдиву свободу і надію на краще майбутнє. Завдяки підтримці та благословенню Папи Венедикта XVI Глава УГКЦ Блаженніший Любомир кардинал Гузар переніс осідок Києво-Галицької митрополії до Києва, до цього святого місця, де за часів св. Володимира Великого був хрещений наш народ. Таким чином, він зможе ще з більшим успіхом заохочувати всіх спадкоємців Свят-Володимирівського хрещення об'єднатися в єдину Церкву, прислухаючись до голосу Петрового намісника на землі.

о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

МОЛИТВА ЩОДЕННОГО ПОЖЕРТВУВАННЯ ДЛЯ ЧЛЕНІВ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ

О, Божественне Серце Ісуса! У злуці з тим наміром, з яким Ти на землі віддавав славу Богові і тепер щоденно віддаєш у Пресвятій Тайні Євхаристії, жертвую Тобі через Непорочне Серце Пречистої Діви Марії усі свої молитви, справи, слова, думки й витривалість у терпіннях нинішнього дня у винагороду за всі зневаги, образи і кривди, завдані Тобі.

Жертвую їх особливо за Святішого Отця Папу Римського, за святу Церкву, за навернення грішників та в усіх намірах Апостольства молитви, призначених на цей місяць і на сьогоднішній день.

Пресвяті Серця Ісуса і Марії, спомагайте святу Церкву та Україну!

Святий Йосифе, Покровителю і Заступнику приятелів Ісусового Серця, моли Бога за нас!

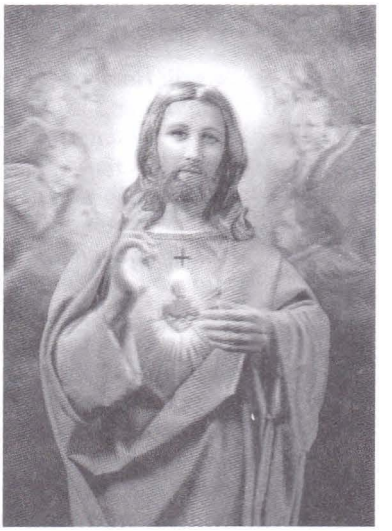

Ось Серце, що так дуже полюбило нас...

Святий Архангеле Михаїле, св. Миколаю, св. Володимире, св. Йосафате, Заступники України, моліть Бога за нас!

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА ГРУДЕНЬ

(Поблагословлені Святішим Отцем)

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ У ЦІЛОМУ СВІТІ ЩОРАЗ БІЛЬШЕ ПОШИРЮВАЛОСЯ УСВІДОМЛЕННЯ ГІДНОСТІ ЧОЛОВІКА І ЖІНКИ ЗГІДНО ЗІ ЗАДУМОМ БОГА ТВОРЦЯ.

Високу гідність, – як чоловік, так і жінка, – отримали від самого Бога, бо сотворені на Його образ і Його подобу. У створенні людської сім'ї та в продовженні людського роду чоловік і жінка мають неоднакові завдання. Виконуючи свої обов'язки, довірені Творцем, чоловік і жінка виправдовують гідність, якою Він їх наділив. Коли ж вони нехтують задумом Творця, то нищать Його заповідь. Наприклад, т. зв. одностатеві шлюби, які легалізували парламенти деяких високорозвинених європейських країн, глибоко ранять гідність як чоловіків, так і жінок.

У минулому столітті суспільство спромоглося відвоювати деякі потоптані права жінки: право на працю, на гідну зарплату тощо. Навіть у деяких мусульманських країнах жінка отримала право на політичну заангажованість.

У намаганні повернути жінкам потоптані права суспільство, видається, пішло задалеко, бо деякі країни надали право матерям вирішувати:

народити дитину чи зробити аборт. Ніхто на світі не може дати такого права ні чоловікам, ні жінкам розпоряджатися своїм чи чужим життям на власний розсуд, бо це належить вирішувати тільки Богові Творцеві.

Молімося, щоб уряди всіх країн світу, громадські організації та поодинокі особи правильно розуміли гідність чоловіка і жінки та ніколи не посягали на неї.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ КОЖНА ЛЮДИНА НА ЗЕМЛІ, ЯКА НА СВОЄМУ ШЛЯХУ ШУКАЄ БОГА І ПРАГНЕ ІСТИНИ, ВРЕШТІ-РЕШТ ЗУСТРІЛАСЯ З ГОСПОДОМ.

Немає такої людини на землі, яка би не бажала бути щасливою. Але такою вона не стане, якщо не зустрінеться з Богом. У душі кожної людини глибоко закладене бажання пізнати Бога, але, на жаль, у більшості випадків вона Його не зустріне, якщо інші їй у цьому не допоможуть.

Наш Божественний Спаситель Ісус Христос дав усім тим, які Бога пізнали, важливе завдання: "Ідіть по всьому світу і зробіть Моїми учнями всі народи" (пор. Мт 28, 19). Не всі люди на світі хочуть відгукнутися на заклик християн до навернення. Більшість з тих, які не належать до Церкви Христової, а також, на жаль, і деякі непрактикуючі християни, шукають Бога там, де Його немає: у багатстві й розкошах цього світу, у тілесних насолодах, у жадобі за владою і славою тощо.

Бог – це Любов. Кожна людина повинна збагнути, що Бог її любить і що вона повинна віддячуватися Йому любов'ю таким чином, що любитиме своїх ближніх, у тому числі й своїх ворогів.

Молімося, щоб кожна людина на світі пізнала істину, що Бог є Любов'ю, зустріла Його в кожному убогому, терплячому і потребуючому ближньому, а також з'єдналася з Ним у молитві та св. Причасті.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ В УКРАЇНІ РОЗВИНУВСЯ ВПОРЯДКОВАНИЙ ХАРИТАТИВНИЙ РУХ, ЧЕРЕЗ ЯКИЙ ХРИСТИЯНИ МОГЛИ Б ПОСТІЙНО ЧИНИТИ ДОБРО ПОТРЕБУЮЧИМ.

Згідно з наукою Ісуса Христа, ми повинні нагодувати голодного і одягнути нагого. Віддавна діють міждержавні допомогові організації, як, наприклад, Червоний Хрест у християнському світі та червоний півмісяць у мусульманському. В багатьох необхідних питаннях вони співпрацюють між собою і спільно допомагають усім потребуючим.

Найпотужнішою допомоговою організацією Католицької Церкви є "Карітас", який розгалужується на національні (регіональні), деканальні та парафіяльні організації "Карітас". В Україні також існує ця похвали гідна благодійна структура. Інші християнські конфесії України також мають свої допомогові організації. Добре було б, якщо би в сфері допомоги потребуючим і убогим всі об'єдналися і таким чином краще координували свої дії.

Слід усвідомити, що допомогова організація – це не якийсь мішок без дна, з якого всі повинні лише черпати, але радше посудина, до якої кожен щось повинен намагатися вкинути, аби з неї згодом можна було щось взяти для потребуючих. Дуже часто кожному з нас доводиться вирішувати: дати якусь допомогу чи не дати тому, хто просить. Крім загального гасла: "Краще давати, ніж брати", – нам слід пам'ятати загальну засаду, яку сформулював св. апостол Павло: "Щоб ніхто не терпів нестатку, а з іншого боку – щоб ніхто не жив у надмірі".

Допомогти харчами чи одягом можна завжди. Тут не може бути якогось великого зловживання, але якщо йде мова про гроші, то тут

треба бути обережними: алкоголікам, наркоманам та підозрілим особам не варто ніколи давати гроші, бо вони їх можуть обернути на своє зло та навіть на зло своєї сім'ї. Для того, щоб не було зловживання, бажано, аби людина, яка просить, мала довідку чи рекомендацію від церковної або цивільної влади.

Молімося, щоб в Україні розвинувся потужний і добре впорядкований харитативний рух, аби оминути всякого роду зловживання.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА ГРУДЕНЬ – СВ. КЛИМЕНТІЙ, 8 (25). 12

Папа Климентій був четвертим Христовим намісником у Римі. У той час, коли він управляв Христовою Церквою, дійшло до великого непорозуміння між християнами в Коринті. Тоді Папа написав відомого у Церкві листа до мешканців цього міста, завдяки якому він повернув між ними християнський мир, зміцнив їхню віру і пригадав їм науку святих апостолів.

Папу Климентія заслали в Корсунь за його ревну працю для Церкви і великий вплив на імператорський двір. На засланні він навернув до Христової віри багатьох поган. За це його втопили у водах Чорного моря 99 р.

Мощі св. Климентія Папи знайшли святі слов'янські апостоли Кирило і Методій. Вони були покладені у спорудженій церкві св. Климентія в Корсуні, звідки їх забрав до Десятинної церкви у Києві св. князь Володимир Великий. Мощі св. Папи мученика спочивали більш як тисячу років на нашій землі аж до їхнього перенесення до римської церкви св. Климентія.

НАМІРИ АПОСТОЛЬСТВА МОЛИТВИ НА СІЧЕНЬ

ЗАГАЛЬНИЙ: ЩОБ НАМАГАННЯ ЗДІЙСНИТИ ПОВНУ ЄДНІСТЬ ХРИСТИЯН ПОСПРИЯЛО ЗРОСТОВІ ПРИМИРЕННЯ І МИРУ МІЖ УСІМА НАРОДАМИ СВІТУ.

МІСІЙНИЙ: ЩОБ ХРИСТИЯНИ ЗУМІЛИ СПРИЙНЯТИ ЕМІГРАНТІВ З ПОШАНОЮ І ЛЮБОВ'Ю, ВБАЧАЮЧИ В КОЖНІЙ ОСОБІ ОБРАЗ БОЖИЙ.

МІСЦЕВИЙ: ЩОБ ХРИСТИЯНИ УКРАЇНИ, РОЗВАЖАЮЧИ НАД ЛАСКАМИ, ОТРИМАНИМИ У СВЯТИХ ТАЙНАХ ХРЕЩЕННЯ Й МИРОПОМАЗАННЯ, І УСВІДОМЛЮЮЧИ ЗНАЧЕННЯ СВОЇХ ХРЕСНИХ ОБІТНИЦЬ, НАМАГАЛИСЯ ПОСТІЙНО ЗРОСТАТИ У БОЖИХ ТА МОРАЛЬНИХ ЧЕСНОТАХ.

ПОКРОВИТЕЛЬ НА СІЧЕНЬ – СВ. ПАВЛО, 28 (15). 01

"СЛОВО ЖИТТЯ"

"Стеліть Господеві дорогу, рівняйте шлях нашому Богові!" (пор. Іс 40, 3).

Був це крик надії, який підносився серед ізраїльського народу, що вже 50 років перебував у вавилонській неволі у Месопотамії. Врешті-решт Господь послав свого посланця, щоби звістити визволення – повернення на Батьківщину. Подібно як у часи єгипетської неволі, Бог очолив Свій народ і привів його до обіцяної землі.

Отож, необхідно поправити дороги, заповнити ями, зробити прохідними биті шляхи так, як це чинили перед прибуттям царя у якусь з віддалених провінцій. П'ятсот років згодом *(після вавилонської неволі – прим. перекл.)* Іван Хреститель на берегах ріки Йордан повторно голосив радісну вістку пророка Ісаї, але цього разу прихід самого Месії.

"Стеліть Господеві дорогу, рівняйте шлях нашому Богові!".

Щороку під час підготовки до Різдва ми чуємо цей заклик. Бог, Який завжди проявляв гаряче бажання бути зі Своїми дітьми, приходить, щоб жити серед нас (пор. Ів 1, 14). Він і сьогодні стоїть при дверях і стукає, бо хоче ввійти і "вечеряти" з нами (пор. Одкр 3, 20).

І ми самі сьогодні часто зауважуємо бажання зустріти Бога, аби Він був поруч з нами на нашому життєвому шляху і просвітив нас Своїм світлом. Для того, щоби Він міг увійти в наше життя, слід усунути усі перешкоди. Цього разу не йде мова про вирівнювання доріг, але про те, щоби відкрити Йому наші серця.

Ісус сам нараховує деякі з перешкод, які закривають наше серце: "Недобрі помисли, розпуста, злодійство, вбивство, перелюби, загребущість, лукавство, обман, безсоромність, заздрий погляд, наклеп, бундючність, безглуздя" (Мк 7, 21-22). Це дуже часто закиди на адресу наших родичів або знайомих, расове упередження, байдужість до тих, які поруч з нами, до їхніх потреб, брак уваги і любові в родині.

Внаслідок такої великої кількості перешкод для зустрічі нами Бога знову чуємо заклик:

"Стеліть Господеві дорогу, рівняйте шлях нашому Богові!".

Як ми повинні приготувати Йому шлях? Просячи в Нього прощення кожен раз, коли усвідомимо, що поставили перепону, яка заважає з'єднатися з Ним.

Це прояв щирості, покори та правди, завдяки яким ми стоїмо перед Його обличчям такими, якими є, визнаючи перед Ним свою слабкість, свої помилки, свої гріхи.

Це прояв довіри, завдяки якій ми пізнаємо Його любов – любов Батька "милосердного і вельми милостивого" (пор. Пс 103, 8).

Це вияв бажання змінитися і почати все спочатку.

Можливо, ввечері, перед нічним відпочинком, у найвідповіднішу хвилину для застанови, щоб поглянути на прожитий день і просити в Нього прощення.

Можемо також пережити з глибшим і більшим усвідомленням початок Служби Божої, коли разом зі спільнотою просимо прощення наших гріхів *(у римо-католицькому обряді – прим. ред.)*.

Врешті-решт дуже великою допомогою для цього є наша особиста сповідь – Таїнство Божого прощення. Тут відбувається зустріч з Господом, Котрому можемо подарувати всі помилки, вчинені нами. Відтак рушаємо спасенні з певністю, що ми оновлені, з радістю і усвідомленням, що ми – діти Божі.

Таким чином, сам Бог завдяки Своєму прощенню усуває кожну перепону і "вирівнює дорогу", яка наново встановлює зв'язок любові з кожним із нас.

"Стеліть Господеві дорогу, рівняйте шлях нашому Богові!".

У цьому переконалася Луїза. Вона мала дуже бурхливе життя: група приятелів, наркотики, моральний занепад. Намагалася вийти з цієї ями, визволитися з наркотичного узалежнення. На жаль, вона вже була непоправно позначена після того, як нашвидкоруч вийшла заміж. З'явилися перші ознаки СНІДу. Чоловік її покинув.

Луїза залишилася наодинці з тягарем своїх помилок аж до тих пір, поки не зустрілася з групою християн, які живуть словом Божим і обмінюються досвідом. Вона відкрила для себе світ, досі їй незнаний. Тільки тепер зустріла Бога, Який є Батьком, Який є Любов'ю. Луїза не могла більше затримувати у собі свої гріхи, вона повірила у Його прощення.

Її життя змінилося: прощення відкрило їй радість, якої вона ще ніколи не пережила, незважаючи на болі й недугу. На її обличчі розквітла краса, яку не в змозі спотворити недуга. Лікарі подивляли її життєрадісність. Луїза пережила "нове народження".

Коли вона померла, її одягнули в білу одежу, як вона заповіла перед смертю. Дорога була вирівняна для зустрічі з Богом, для Неба.

К'яра ЛЮБІК
(переклад з італійської мови о. Йосафата ВОРОТНЯКА, ЧСВВ)

НАМ ПИШУТЬ

На сторінках нашого часопису висловлюють подяки:

Наталя з м. Червонограда Львівської обл. – Господу Богу, Пресвятій Трійці, Найсвятішому Серцю Христовому, Пресвятій Богородиці, Непорочному Серцю Марії, небесним заступникам – св. Анні, св. Йосифу, св. ап. Юді Тадею, св. Антонію, блаж. Миколаю Чарнецькому, св. Йову, св. Терезі, св. Венедикту, блаж. Йосафаті та іншим за її оздоровлення та щасливе народження дитини;

Анастасія Хімко зі с. Поздимир Львівської обл. – Господу Богу, Пречистій Діві Марії, всім святим і ангелу-хоронителю за чудесне зцілення руки.

Наталя Шелен із м. Червонограда Львівської обл. – Господу Богу, заступнику св. ап. Юді Тадею за відвернення недуги пияцтва її сина.

НОВИЙ АРХИЄПИСКОП ЛЬВІВСЬКИЙ

10 листопада 2005 р. в Архикатедральному соборі св. Юра у Львові відбулася історична подія в житті УГКЦ. Під час Архиєрейської Божественної Літургії, яку очолив Блаженніший Любомир кардинал Гузар, Верховний Архиєпископ Києво-Галицький УГКЦ, у співслужінні 17-ти владик, членів Синоду єпископів УГКЦ, багатьох гостей з-за кордону, зокрема Кир Яна Баб'яка, єпарха Пряшівського (Словаччина) і архимандрита Сергія Гаєка, Апостольського візитатора Білоруської ГКЦ, численних священиків відбувся чин введення на престол нового правлячого єпископа Львівської архиєпархії – владики Ігоря Возьняка та було урочисто проголошено декрет про піднесення Львівської єпархії до гідності архиєпархії.

Після перенесення осідку Глави УГКЦ зі Львова до Києва 29 серпня 2005 р. Блаженніший Любомир згідно з кан. 220 п. 3 ККСЦ своїм декретом іменував протосинкела Львівської архиєпархії владику І. Возьняка Адміністратором Львівської архиєпархії УГКЦ, який, згідно з рішенням Синоду єпископів УГКЦ, що проходив 24-31 серпня 2005 р. у Львові, був обраний архиєпископом Львівської архиєпархії.

У проповіді Блаженніший Любомир привітав усіх учасників торжества, відтак торкнувся теми перенесення осідку Глави УГКЦ зі Львова до Києва. Він висловив щирі слова вдячності владикам, священикам, монашеству та мирянам. Глава УГКЦ також сказав, що хотів би попросити пробачення, якщо він зробив щось поганого, і запевнив, що не бере зі собою до Києва жодної образи на тих, хто, можливо, у якийсь спосіб зробив що-небудь йому на шкоду.

Після заамвонної молитви о. д-р Святослав Шевчук, керівник Патріаршої курії УГКЦ, прочитав грамоти про відзначення міста Львова серед усіх єпархіальних центрів, залишаючи за ним статус архиєпархії, який це місто мало, коли воно було осідком митрополитів та верховних архиєпископів та про іменування, поставлення та проголошення владики Ігоря Возьняка Архиєпископом Львівським.

Після Божественної Літургії новий Архиєпископ Львівський Кир Ігор звернувся до всіх присутніх з подячним словом: "Дякую Богові, Якому я служу" (2 Тим 1, 3), – такими словами бажаю звернутися до усіх, що розділяють радість нашої Церкви. Бо, хто любить свою Церкву та свій народ, тому кожен акт, що відноситься до зросту своєї Церкви та народу приємний, бажаний та милий. (...)

Стою з черги як правлячий єпископ Львівської архиєпархії (хтось порахував, що 26-ий) серед світлих постатей. (...) Тремчу, коли згадую про визначних архиєреїв Львова, а особливо Митрополита Андрея Шептицького, що прийшов у Львів молодим, маючи всього 35 років. Але це була людина надзвичайних здібностей, повний енергії і сили "бути правдивим українським митрополитом". (...)

Як Львівський архиєпископ УГКЦ, бажаю жити з усіма представниками інших Церков та віровизнань в дусі любові і порозуміння. (...) Бажаю трудитися над освяченням наших священиків та мирян. Бажаю продовжувати служити Богові і своєму народові".

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

ПОСТАНОВИ МИТРОПОЛИЧОГО СИНОДУ УГКЦ

10-11 листопада 2005 р. у Львові відбулася чергова 28-ма сесія Синоду єпископів Києво-Галицької митрополії УГКЦ. У сесійних засіданнях взяли участь дванадцять владик.

Подаємо до уваги читачів декілька постанов цього Синоду:

1) для належного відзначення сумнозвісної дати 60-ти річчя Львівського псевдособору визначити такі головні напрямні тези цього відзначення: а) пам'ятаємо, але прощаємо; б) мучеництво; в) подяка нашому народові за витривалість.

2) Затвердити проведення таких заходів у рамках відзначення 60-річчя Львівського псевдособору: 7 березня – пам'ятна академія у Львові; 8 березня – Архиєрейська Божественна Літургія у соборі св. Юра у Львові у співслужінні усіх владик і охочих священиків; 9-10 березня – скорботні хресні ходи в поодиноких єпархіях; 11 березня – спільний скорботний хресний хід у Львові.

3) Наступну сесію Патріаршого Собору, присвячену справам молоді, провести 19-24 серпня 2007 р.

4) Встановити єдину суму катедратику в Києво-Галицькій митрополії УГКЦ розміром 6 гривень від двору.

5) Розпочати канонічну процедуру попередження священиків з Підгорецького монастиря: о. Іллі Догнала, о. Методія Шпіржіка і о. Маркіяна Гітюка, через їхні неприпустимі дії.

6) 29-ту сесію Синоду єпископів Києво-Галицької митрополії УГКЦ провести 7-8 березня 2006 р. у Львові.

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

СВЯТКУВАННЯ РІЧНИЦІ ПОМАРАНЧЕВОЇ РЕВОЛЮЦІЇ

21 листопада 2005 р., у першу річницю Помаранчевої революції, спільнота Українського Католицького Університету (УКУ) за благословенням Архиєпископа Львівського Ігоря Возьняка організувала у Львові молитовний хід за майбутнє Української держави.

З 22 до 25 листопада тривала екуменічна молитва за єдність, послідовність, мужність і витривалість у подальшій праці для розбудови демократичної держави. Саме така поліконфесійна молитва – спочатку на львівському, а потім і на київському Майданах – стала свідченням, що Церкви в Україні готові до повноцінного екуменічного діалогу.

На думку першого віце-ректора УКУ Мирослава Мариновича, всі теперішні труднощі насправді є не покаранням, а шансом від Бога – аби ставати дорослішими, змужнілішими та мудрішими. Він переконаний, що "революція дала нам ще один урок. Ми поставили на п'єдестали людей, ототожнивши їх із цінностями. Проте всі люди грішні, і рано чи пізно настає час, коли народ розчаровується у своїх героях. У цьому трагедії немає – вона настає тоді, коли розчарований народ скидає з п'єдесталів самі цінності. Тому головне, щоб останні стояли там постійно, – тоді ми дамо собі раду, й народ не залишиться без героїв".

Відділ інформації та зовнішніх зв'язків УКУ

ІНФОРМАЦІЯ У СТАТТІ "МОНАСТИР РОЗБРАТУ" – НЕПРАВДИВА

5 червня 2003 р. у львівській "Аргумент-газеті" було опубліковано статтю під назвою "Монастир розбрату". У ній журналіст Зоряна Іленко в зневажливий спосіб висловлювалась про Блаженнішого Любомира Гузара, Главу УГКЦ, а також подала в негативному світлі інформацію про життя сестер Згромадження священмуч. Йосафата.

Для членів цього Згромадження настали нелегкі часи, оскільки ця публікація викликала негативну реакцію громадськості. Порадившись, сестри Йосафатки вирішили оскаржити такі дії редакції "Аргумент-газети" і притягнути її до відповідальності.

Личаківський суд м. Львова розглянув цю справу. 23 червня 2004 року рішенням суду було визнано інформацію в статті "Монастир розбрату" неправдивою. Згідно з ухвалою суду редакція "Аргумент-газети" має подати спростування та вибачення перед Блаженнішим Любомиром та Згромадженням сестер св. священмуч. Йосафата за подання неправдивої інформації і нанесення моральної кривди вірним УГКЦ.

Тоді редакція "Аргумент-газети" подала апеляцію і справа була передана в Апеляційний суд м. Львова. 7 листопада 2005 р під час останнього засідання суд прийняв наступне рішення: апеляційну скаргу відхилити та визнати правомірним рішення Личаківського суду.

Сестри Йосафатки складають щиру подяку юристам: Ігорю Дутці, Володимиру Дручеку та Михайлові Дручеку, за допомогу.

Від редакції. *Головний редактор і заступник редактора "Місіонаря" влітку 2003 р. особисто вручили головному редакторові "Аргумент-газети" листа-спростування фальшивої інформації, поданої у статті "Монастир розбрату", з проханням його надрукувати. Він чемно прийняв працівників часопису, але, на жаль, жодним чином не відреагував на їхнє прохання. Радіємо, що все-таки правда перемогла!*

КАПЛИЦЮ У КИЄВІ БУДЕ ВІДБУДОВАНО

19 листопада 2005 р., між 5-ю і 6-ю годиною ранку, сталася пожежа у молитовній каплиці на місці будівництва Патріаршого собору Воскресіння Христового УГКЦ у Києві, внаслідок якої згоріли престіл, різьблені намісні ікони, кивот, ризи, літургійні книги та інші цінні речі. За приблизними підрахунками пожежа завдала шкоди на більше ніж 70 тисяч гривень. Після попереднього огляду місця події виникла підозра, що відбулася крадіжка з підпалом.

За словами Блаженнішого Любомира Гузара, Верховного Архиєпископа Києво-Галицького, прикро і боляче було дивитися на місце, де стояла ця тимчасова капличка. Уже зголосилося декілька осіб, які бажали би спричинитися чи матеріально, чи своєю працею до її відбудови. Після зимового холоду планується будівництво нової каплиці.

Попри цей прикрий випадок молитва на місці, де незабаром постане духовний центр УГКЦ, лунати не перестала. До часу завершення будівництва нової каплиці богослужіння проходять у вагончику, пристосованому для відправ.

Прес-секретаріат Глави УГКЦ

СВЯТИЙ МИКОЛАЙ ТА УКРАЇНСЬКИЙ КРАЙ

Життя св. Миколая овіяне різноманітними легендами. Відомо, що він народився у лікійському місті Патарі (Мала Азія) близько 280 р. у християнській родині. Його батьки, Теофан і Нонна, дали єдиному синові добре виховання і освіту. Його рідний дядько, єпископ Патарський, зважаючи на богоугодність свого племінника, висвятив його на священика.

Коли за панування імператора Діоклеціяна в Римській імперії почалися гоніння проти християн, св. Миколай, незважаючи на небезпеку, продовжував проповідувати Боже слово. На першому Вселенському Соборі у м. Нікеї він виступив полум'яним захисником чистоти віри і непримиренним борцем з єресєю Арія. У невтомних трудах, подвигах та любові до Бога і ближніх пройшло все життя цього чудотворця.

Великий святитель помер 6 грудня 342 р. і був похований з почестями в соборній мирлікійській церкві. У 1087 р., за часів царювання імператора Олексія Комніна, усвідомлюючи небезпеку з боку мусульман, що знищували у Малій Азії всі пам'ятки християнства, італійські купці перенесли нетлінні мощі святителя Миколая з Мир до міста Барі у південній Італії.

У християнських легендах життя милосердного добродійника описується як нескінченна низка благодіянь і чудес. Вважається, що і після праведної смерті св. Миколай продовжує творити чудеса. У численних народних переказах чудотворець боронить людей від стихійного лиха, є опікуном сиріт і покровителем мореплавців. Чорноморські рибалки, виходячи на промисел, завжди брали зі собою образ святого.

Святий Миколай допомагав людям, особливо знедоленим, під час свого життя і продовжує це робити після смерті, тільки в невидимий спосіб. Він є взірцем великої любові до Господа Бога та ближніх. Саме на цих двох чеснотах "стоїть увесь закон та пророки", і це є суттю християнської досконалості. "Між багатьма великими чудами, – писав св. Бонавентура про св. Миколая, – найбільшим чудом був він сам...".

Святий Миколай належить до числа найшанованіших в Україні християнських святих. Уже в XI ст. у Київській Русі відзначали свято перенесення мощей Миколая з Мир до Барі – "Теплого Миколи" (9 травня за старим стилем), була складена церковна Служба, а згодом встановлене свято в пам'ять про його святу смерть.

Ім'я цього великого чудотворця досить часто зустрічаємо в українській топоніміці та назвах храмів. Характерний приклад – м. Київ на початку XX ст. Не раз мандрівники, в'їжджаючи зі сходу до золотоверхого міста, минали Микільську слободу, заходили до церкви св. Миколи у Передмостовій слобідці *(нині гідропарк)*, на правому березі Дніпра, за Ланцюговим (Миколаївським) мостом молилися Богові в каплиці св. Миколая. Далі, підіймаючись по Микільському узвозі, можна було зайти до церкви-ротонди Миколи Мирлікійського на Аскольдовій могилі *(Миколай – християнське ім'я князя Аскольда)* або до Микільського військового собору – шедевру українського бароко, що прикрашав Микільську площу, або ж до пустинно-Микільського монастиря на Микільській вулиці.

На жаль, у роки "переможної ходи" войовничого атеїзму ці величні споруди було зруйновано. Не пощадили "богоборці" також церкви Миколи Доброго на Подолі, святого Миколая у Святошині... Нині в Києві вціліло лише декілька церков, посвячених святому чудотворцю: церква

Миколи Набережного та Миколи Притиска, Святомиколаївський собор Покровського монастиря та Миколаївський католицький костел.

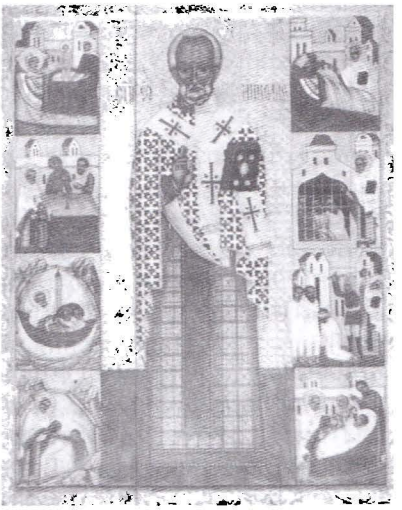

Значну роль улюбленому святому також відведено в українській іконографії. Наприклад, є відомою ікона св. Миколая з київської церкви св. Миколи Набережного, з околиць Яворова на Львівщині, а точніше з Успенської церкви ікона "Святий Миколай з житієм". У Національному музеї м. Львова зберігається унікальна ікона св. Миколая Чудотворця (поч. XV ст.) з церкви св. Параскеви в Радружі.

У лівому притворі хорів Софіївського собору в Києві зберігалася ікона Миколи Мокрого, про котру в літописі зафіксована така чудесна подія. За князювання князя Всеволода (1078-1093) один киянин повертався з дружиною та немовлям з Вишгорода. У човні мати, заколисана дніпровими хвилями, задрімала, а дитина випала з її рук у воду і втопилася. У невимовній скорботі батьки звернулися з молитвою до святителя Миколая. І трапилося справжнє чудо! Паламар Києво-Софійського собору знайшов вранці на хорах поряд з іконою св. Миколая... мокру дитинку. Сотні киян прийшли подивитися на чудо і разом з ними нещасне подружжя, яке впізнало свого синочка. Від того часу і прославився той чудотворний образ св. Миколи, що дістав за це назву "Мокрого". Нині місцезнаходження ікони невідоме.

В Україні празник св. Миколая відзначають завжди урочисто. У цей день переважно не працюють, адже "Микола все бачить" і "гріха не подарує". У західних областях поширена традиція випікати спеціальне печиво ("миколайчики"), яке разом з іншими подарунками кладуть уночі дітям під подушку. Неслухняним можуть залишити різку, як пересторогу на майбутнє. На Слобожанщині кропили свяченою водою стайні та клуні і молилися: "Святий Миколаю, заступнику, помилуй та охорони нас від усякого лиха". Після свята Миколая в українських селах повсюди починали збиратися на "вечорниці".

Багато є в українських парафіях церков, посвячених св. Миколаю. Його образ здавна мав важливе місце на іконостасах. Неодноразово св. Миколай згадується у наших церковних Богослуженнях, навіть кожний четвер тижня присвячений йому разом із апостолами. Вельми знана українцям пісня "О хто, хто Миколая любить". До нього линуть часто щирі молитви у численних життєвих потребах.

Варто ще згадати, що ймення "Миколай" походять з коренів грецьких слів – "ніке" (перемога) і "лаос" (народ). Тож пам'ятаймо завжди про цього великого Божого угодника-чудотворця, особливо у скрутних хвилинах-випробуваннях під час земного життя, звертаймося радо до цього небесного заступника у своїх молитвах, і з ним ми обов'язково переможемо все те, що підступно відводить нас від небесної домівки.

Підготував бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

БОГ Є СІМ'ЄЮ У ПРЕСВЯТІЙ ТРІЙЦІ

Ми повинні мати сильну віру і довіру, бо маємо такого Батька, Який про нас не забуде. Ціла історія спасіння – це історія про те, як наш Небесний Отець зберігав Свою обітницю нас відкупити: "Якже сповнився час, Бог послав Свого Сина, що народився від жінки.., – пише св. апостол Павло, – щоб викупити нас.., і щоб ми прийняли усиновлення" (пор. Гал 4, 4-5).

Народження нашого Господа та Спасителя Ісуса Христа, до якого готуємося у цей передріздвяний час, пригадує нам, що через хрещення ми стали дітьми Божими, ми були усиновлені та ввійшли в Його Сім'ю. Адже наш Бог не є Богом самотнім; у вічності, перед сотворенням, Він є Отцем, має одвічного Сина, з Яким Він об'єднаний любов'ю Святого Духа. *Бог є Сім'єю у Пресвятій Трійці!*

Бог став людиною, щоб людина могла брати участь у божественному житті та ввійти у Божу Сім'ю, стаючи Його дитиною. Христос сказав Никодимові: "Якщо людина не народиться знову, не може побачити Царства Божого". Отже, чим ближче ми приступаємо до Бога, тим меншими, тобто дітьми нам необхідно ставати. Нам потрібно знову народитися у водах Хрещення, щоб стати дітьми Божими та ввійти в Його божественне життя, в одвічну Сім'ю Пресвятої Трійці.

Справджується також і зворотнє твердження. Чим ближче Бог підходить до нас, тим більше Він стає Дитиною. Бог ніколи не наблизився до нас більше, як у Своєму Воплоченні, коли Він з'явився як Дитина. Бог міг об'явити нам Себе в повноті сіяючого, зрілого, тріумфуючого царя, але Він став Дитиною.

Отож, **перша велика правда**, якої нас навчає Різдво Господа нашого Ісуса Христа, полягає в тому, що, наближаючись до Бога, нам необхідно стати Його дітьми, як також і в тому, що Бог теж стає Дитиною, зближаючись до нас.

Ніхто в цьому світі не сподівався, що Творець возсяде на Своєму троні у Своєму ж творінні, як Дитина в Своїй колисці, як також ніхто й ніколи не думав сказати такому дорослому чоловікові, як Никодим, що йому потрібно народитися знову. Згідно з усіма стандартами цього світу, дорослі є більш освяченими. Проте, коли одвічна Мудрість прийшла на землю, вона стала Дитиною, і коли мудреці прийшли до відвічної Мудрості, їм було велено стати дітьми.

Таким чином, Різдво Христове є святкуванням божественного дитинства, прославою всіх тих, чиї серця завжди залишаються молодими через участь у Божому житті. Різдво Христове – це той торжественний день, в який Бог входить у світ через сім'ю як людина, щоб ми змогли ввійти в Його Божественну Сім'ю, стаючи Його дітьми.

Друга велика правда, якої нас навчає Різдво, полягає в тому, що Бог є Сім'єю. Слуга Божий Святіший Отець Іван Павло II під час свого першого візиту до Мексики в 1979 р. зауважив, що "Бог у

Своїй глибокій містерії не є самотнім, але Сім'єю, оскільки Він має у собі Батьківство, Синівство і суть сім'ї – любов", яка є божественною Особою Святого Духа. Папа не сказав, що Пресвята Трійця є як сім'я. Він сказав, що Трійця є Сім'єю.

І жодна сім'я на цій землі не нагадувала так Пресвятої Трійці, як сім'я самого Ісуса – Пресвята Родина. Факт, що Бог сам обрав Своє народження у людській сім'ї, має неабияке значення. Бог міг увійти в людську історію багатьма різними способами, адже Він є Всемогутній. Його зачаття ж у людському тілі відбулося без батька. Ніщо не могло перешкодити Богові стати людиною навіть і без матері, якщо б такою була Його воля.

Але Його воля була іншою. "Єдинородний Син ... ввійшов в історію людства через сім'ю. Божественна таємниця Воплоченого Слова, таким чином, має інтимний зв'язок із людською сім'єю, тією з Назарету, але в певний спосіб з кожною сім'єю (і з моєю, і з твоєю сім'єю)... Таким чином.., сім'я представляє шлях Церкви".

Бог установив сім'ю Марії та Йосифа як новий Едем. "Так як Адам і Єва були джерелом зла, яке розповсюдилося по цілому світі, Йосиф і Марія є тією верхівкою, з якої святість розповсюджується по всій землі". У Назареті людська сім'я мала ще один шанс, новий початок.

У Пресвятій Родині Ісус жив життям, яке було образом Пресвятої Трійці. Свята Родина – це "трійця на землі", котра відображає життя сопричастя та любові одвічної Трійці. Воплочення і народження Христа в людській сім'ї вчить нас бути прикладом найглибших правд про сім'ю, а саме: що *сім'я – це сопричастя осіб, поєднаних в любові*, – визначення також Пресвятої Трійці. Сім'я – це образ чи ікона Тройці.

Бог не забув Своєї обітниці щодо нас: "Як же сповнився час, Бог послав Свого Сина, щоб викупити нас.., і щоб ми прийняли усиновлення". Ми мусимо бути цілковито переконаними, що наш Небесний Отець нас любить та шукає нас, як колись Адама в саді після його падіння: "Адаме, де ти?". В Його воплоченні Бог шукає Свого образу та подоби, та не тільки в нас особисто, як у Своїх дітях, але передусім Він шукає Свого образу в наших родинах, оскільки наші сім'ї є іконами Пресвятої Трійці, іконами відвічної Божественної Сім'ї.

Чи не дивно нам, що найвища істина святої віри, істина про Пресвяту Трійцю є одночасно найближчою нам, бо образ і подоба Пресвятої Трійці знаходиться в кожній родині. Хоч ця істина така близька нам, однак, вона є незбагненною.

Пригадую, як один старший священик навчав дітей-другокласників катехизму і питав: "Хто мені може пояснити, що таке Пресвята Трійця?". Одна дівчинка тихо і скоро відповіла: "Це – Отець, Син і Святий Дух". Старенький вже священик не дочув і сказав: "Дитино, повтори, бо не розумію". "Отче, – сказала дівчинка, – та то не треба розуміти, бо Пресвята Трійця – це Тайна!".

о. Григорій ГРИНЬКІВ, ЧСВВ,
Протоігумен

ДУХОВНЕ ЖИТТЯ (2)

Сьогодні багато християн схильні думати, що духовне життя людини зосереджене в ній самій. Однак це не так, бо все походить від Бога – у Ньому воно має своє джерело, Ним визначається, до Нього спрямоване. І якщо ми хочемо говорити про духовне життя, то спершу нам варто наголосити на ролі Святого Духа.

Дух Святий сприяє нашому зближенню до Бога в Ісусі Христі. Він оживотворяє наш дух до постійного бажання бути з Богом віч-на-віч. Він розраджує нас у духовному житті, дає світло і теплоту в серце. Він постійно нас впроваджує у життя Ісуса Христа, бо Ним пізнаємо Бога.

Часто у нашому духовному житті не вистачає основного: *бажання зустрічі з Христом, бажання спілкування з Ним, бажання бути з Ним нероздільно, бажання, щоб нічого не залишилося, крім того, що є Христовим*. І це позначається на кожному кроці нашого духовного життя. Ми чуємо або читаємо слова Христа, але вони до нас не доходять. Хвилинами ми захоплюємося ними, деякими моментами зворушуємося, а часом говоримо: "Це я вже чув (-ла), це вже читав (-ла), це мені вже відомо".

Можливо, що відомо і, навіть, може, й банально таке чути, але Божі слова не доходять до душі. Одна річ – чути слова Євангелія, а інша річ – їх прийняти до серця. Власне, коли слово Боже входить у нас і змінює наш внутрішній лад, зовнішнє наше життя, розкриває наші думки таким чином, що в нас започатковуються вже не наші думки, але Його думки.

Каже св. апостол Павло: *"Ми ж прийняли не духа світу, а Духа, що від Бога"*. Господь дає нам Святого Духа, щоби ми Ним пізнавали глибини Божі. У наших душах дихає постійно Святий Дух – Він говорить у глибині наших душ "стогонами невимовними", вставляючись перед Богом у наших потребах. Але ми до Нього рідко прислуховуємося. Шукаємо більше розради, підтримки, допомоги і втечі від своєї самотності в спілкуванні з іншими людьми.

Залишитися вдвох із Богом нам просто нестерпно. Коли нам потрібно провести кілька годин з Ним, – чи в мовчанні, чи на церковному Богослужінні або просто в хворобі, на самоті, – ці години нам здаються довгими і часом просто жахливими. Бути з Богом – для нас це духовний тягар. Саме тому так потрібне нам упование на Святого Духа, Який заохочує нас до зустрічі з Богом, бо Він облегшує наш отяжілий дух.

Дух Святий – це Той, Хто може землю перетворити в небо; Той, Котрий може внести спокій серед бурі, тишу серед шуму; Той, Котрий давав можливість мученикам страждати тілом і разом з тим радіти духом; Той, Хто дає нам силу, але силу не для земних речей, хоча ця сила і рухає усім творінням, але щоб тривати у молитві перед живим Богом.

В ім'я Боже розпочинається і закінчується усе наше духовне життя, не заради себе, а тому, що Бог є Той, перед Яким ми поклоняємося; Той, Котрий є центром, змістом і метою нашого життя. Ці слова повинні визначити всю динаміку нашої молитви. Якщо *в Його ім'я*, то зрозуміло, що тут не напрошується висновок, що ми тут ні при чому. Воля Божа – наш порятунок; воля Божа – щоб і ми прилучилися до Його вічного життя і вічної слави. Але на нашому шляху ми повинні думати про Нього і намагатися співдіяти з Ним. Яким би не був наш настрій або тілесний стан – не звертаймо на них ніякої уваги, лише перебуваймо перед Богом і молімося, виконуючи волю Божу, незважаючи на наслідки,

але думаючи про Господа так, як ми думаємо про близьку нам людину, прагнучи, щоб наше життя було Божою славою і Його перемогою.

Якщо ми будемо мати такі настанови, то завжди зможемо добре молитися і добре жити; тоді ми не будемо знаходити оправдання у тому, що втомилися, що сумні, що немає настрою, що нас щось відволікає; тоді ми вважатимемо саме ці перешкоди причиною, чому нам треба молитися ще більш завзято і наполегливо.

Наш стан душі й тіла – це духовний простір, котрий Бог доручив нам, щоб ми його освятили і зробили Божим. Молитва – це дія Святого Духа в нас, це одночасно і наше благання, щоб зійшов вогонь Святого Духа і запалив все наше нутро вічним полум'ям, перетворюючи сухе пустельне деревце в неопалиму купину (незгоряючий кущ).

В ім'я Боже, зі всією вдячністю, нехай буде назначене ціле наше духовне життя, бо тільки Богові належить честь і слава на віки вічні: *"Не нам, о Господи, не нам, а імені Твоєму славу дай". (Закінчення. Початок у ч. 11 за 2005 р.)*

Підготував о. Прокопій ЛОТОЦЬКИЙ, ЧСВВ

СВІТЛА І ТІНІ КАНІКУЛ

Слушно і справедливо школярам мати не лише влітку, але і в інші пори року канікули – дні відпочинку від навчання. Щодо зимових канікул, то це особливо похвально, бо школярі можуть разом із батьками гідно відзначити Різдвяні і Йорданські свята.

Канікули – це нагода для відпочинку духа і тіла. Школяр виходить із щоденщини, яка визначається монотонністю і втомою, спричиненою намаганням виконати свій найперший обов'язок – добре вчитися. Канікули дають теж наснагу до бажання з більшим успіхом продовжувати навчатися і виконувати інші обов'язки. Водночас приходить почуття свіжості та запалу в своїх щоденних життєвих завданнях.

У час канікул школяр, деколи і незамітно, набирає життєвого досвіду, перебуваючи в іншому довкіллі, де він спілкується з ровесниками, а нерідко і з дуже цікавими людьми. Знайомства з часу канікул часто поширюють коло приятелів і не раз допомагають у кращому виробленні характеру.

Однак канікули не бувають без певних від'ємних чинників, зокрема, коли такий відпочинок відбувається за недобре обдуманою програмою. Читання книжок без розбору, яке нерідко може підірвати основи віри і моралі, оглядання непристойних фільмів тощо. Не раз такі необережності спричиняють докори сумління на довгі роки.

Конче школярам необхідно знати, що для виконання релігійних обов'язків канікул ніколи немає, тим більше в такі гарні свята, як Різдвяні та Йорданські з усіма їхніми гарними звичаями, які діти так дуже люблять і беруть у них активно участь. Не слід забувати під час канікул про щонедільну св. Літургію, як також і в свята.

Отож, бажаємо школярам щасливих і гарних канікул, та й з кращим настроєм продовжити свій навчальний рік на славу Божу і на радість батькам!

о. Василь ЗІНЬКО, ЧСВВ

НЕМАЄ БІЛЬШОЇ ЛЮБОВІ, ЯК СВОЄ ЖИТТЯ ВІДДАТИ ЗА ІНШИХ

До захристії василіянської церкви в місті Золочеві, що на Львівщині, після Служби Божої увійшли хлопець з дівчиною. Вони були радісні і першим Тарас почав розмову з отцем-парохом:

– Слава Ісусу Христу! Ми хочемо у липні взяти шлюб.

– По своїй волі, чи хтось вам підказує? – запитав з усмішкою молодий отець.

– Ми самі вирішили, – відповіла Наталія соромливо, але рішуче.

До речі, священик давно знав Наталію, яка приходила і просила його молитись за її здоров'я.

– А як твоє здоров'я, дитино? – запитав отець дівчину.

– Покращало. Не відчуваю слабості. Завдячую Богові, що все обійшлося добре і можу працювати. Дякую вам, отче, за молитви. Тарас переживав за моє здоров'я і мене підтримував у ці важкі для мене часи, – вела розмову Наталія, а Тарас мовчав, очікуючи рішення священика, який, не вагаючись, сказав:

– Це добрий приклад вірності одне одному. Але ви повинні усвідомити, що стаєте на дорогу спільного життя. Свою вірність ви повинні засвідчити Богові, бо творите нову християнську сім'ю. Я запишу вас на передшлюбні науки, які ви повинні вислухати цього літа.

Минуло вже чотири роки, як Наталія захворіла на рак лімфовузлів. За її здоров'я молилась вся золочівська парафія, а особливо – Апостольство молитви. Важка недуга відійшла, а, можливо, притаїлась. І саме в цей важкий для Наталії час Тарас дружив з нею і підтримував її на дусі. А тепер Бог кликав їх до спільного життя. Божим провидінням вони повинні були засвідчити вірність Божій заповіді "Не убий!".

І ось у липні 2004 р. прийшла для Тараса і Наталії щаслива година. В церкві святого Миколая у Золочеві вони стали на рушничок щастя і присягнули перед Господом Богом вірність одне одному, поклавши руки на Євангеліє, просячи допомоги у Господа: "...Так мені, Боже, допоможи в Тройці святій єдиний, і всі святі".

Наталія була зворушена в глибині своєї душі, адже сам Ісус Христос єднав її з майбутнім чоловіком Тарасом і благословив на майбутнє життя у Святій Тайні Подружжя. По її лиці покотилась малесенька краплина сльози. Урочиста година завершувалась. У своїй короткій проповіді отець-парох звернув увагу молодого подружжя на найсвятішу чесноту любові словами св. ап. Павла: "Любов – довготерпелива, любов – лагідна, любов не чваниться, не надимається, не бешкетує, не шукає свого, не наривається до гніву, не чинить зла... Тепер же зостається: віра, надія, любов; але найбільша з них – любов" (1 Кор 13, 4-5, 13).

Та ось через деякий час Наталія знову відчула слабість. Недуга, яка відійшла на деякий час від неї, знову повернулась. Тепер вона відчула болі хребта, а під її серцем билось вже серце маленької дитини. З самого початку вона любила свою дитинку, яку носила у своєму лоні. Спочатку про хворобу не хотіла нікому розказувати, хоч чоловік про все це знав. Знову потрібно звертатись до лікарів і знову звертається своїми молитвами до Господа Бога.

До поліклініки вони прийшли разом: Тарас і Наталія. Потрібно провести аналізи і всі процедури досліджень заново, як цього вимагає медицина. Покази УЗД достовірили, що має народитись хлопчик. Стан здоров'я хлопчика нормальний і розвивається він добре. Це втішило Наталію. Вона раділа, що першою її дитиною буде хлопчик. А щодо хвороби, то вона з чоловіком надіялась, що знову вдасться відвести. Про це і лікарі говорили.

Через декілька днів вони знову прийшли в поліклініку. В кабінеті прийому хворих зібрались лікарі. Вони покликали Наталію, а потім увійшов Тарас. Після короткої розмови один з лікарів запропонував:

– У вас, Наталіє, стан важкий, але не критичний. Ваше життя під загрозою і його потрібно рятувати, але ви повинні позбутись дитини. В даному випадку ми повинні перервати вашу вагітність і вже тільки після цього будемо вас лікувати.

Наталія вся змінилась тут же. На очах заблистіли сльози. Тарас почав її заспокоювати. Лікар продовжував свою розмову:

– Але це ви вирішуйте. Порадьтесь вдома з батьками. Таких випадків є багато.

Тарас і Наталія мовчки подались додому. Мати Наталії з першого погляду відчула щось недобре. Наталія була пригнічена. А потім в сльозах промовила: "Синочку, я не дам нікому відібрати тобі життя!". Пояснивши всю ситуацію матері, вона все ще не могла заспокоїтись.

Дні швидко минали, здоров'я Наталії не покращувалось, а, навпаки, з кожним днем хвороба прогресувала. Наталія відмовлялась від лікування, хоч її до цього деякі люди намовляли, кажучи, що в даному випадку вона повинна зберегти своє життя, незважаючи на життя своєї дитини. Та Наталія увесь час повторювала: "Синочку, я не дам нікому відібрати тобі життя!".

Молилась вона постійно, але не тільки за своє здоров'я просила у Бога, а також за здоров'я своєї дитини. Приходила Наталія і до василіянського монастиря, просила отців і братів молитись за своє здоров'я і здоров'я дитини. Отець Теодор Пилявський з великим вирозумінням ставився до Наталії.

Хвороба не відступала. З кожним днем стан здоров'я Наталії погіршувався. Важкі болі хребта і спини не давали їй спокою, як вдень, так і вночі. Не допомагали обезболюючі ліки. Тільки молитва і зітхання до Бога рятували її від розпачу.

Одного дня Тараса не було вдома. Він пообіцяв, що дістане ліки, які зможуть полегшити її стан. Наталія цей час вирішила використати для того, щоб написати йому листа. "Наймилішому, найдобрішому, дорогій, коханій мені людині, моєму чоловікові" – так почала писати листа. Описала всю свою драму свого життя, а в кінці висловила свій заповіт: "Пильнуй себе і нашу дитину, люби її за нас двох... Люблю усіх, навіть полюбила ворогів, і ви любіть один одного, бо така воля Господня".

Після написання листа Наталія щиро молилася і за все дякувала Богові. Ввечері вона пішла до василіянської церкви св. Миколая. Поговоривши з о. Теодором, вона посповідалась і на Службі Божій прийняла св. Причастя. Усю надію покладала на Бога, на Його безмежне милосердя.

У великих терпіннях і стражданнях 4 серпня 2005 р. її відвезли до обласної лікарні у Львові. Стан здоров'я ускладнювався. Лікарі викликали передчасні пологи. Народився хлопчик, якого пізніше назвали Віталій. Не сповнилась її мрія, вона так і не побачила свого сина, бо народила його непритомною. На восьмому з половиною місяці вагітності для хлопчика відкрився Богом сотворений світ, а для Наталії цей світ закрився 6 серпня 2005 р. Вона відійшла у вічність, але любов залишилася, яка об'єднує їх трьох.

Наталія повторила подвиг мужньої святої жінки і матері, італійки Іванни Беретти Моллі. Мине час і, можливо, Наталія стане святою матір'ю з нашого народу. Для цього нам потрібно молитись, а також молитись за здоров'я хлопчика Віталія, якого виховує батько Тарас, мати його і мати Наталії. Тарас щоденно ходить на могилу своєї коханої дружини.

Наталія прожила лише 22 роки. Вона була доброю дитиною для своїх батьків, доброю товаришкою для своїх подружок, доброю дружиною для свого чоловіка і доброю матір'ю для свого сина, яка віддала своє життя за нього. Вона виконала своє покликання. В своїх муках і терпіннях захистила життя своєї дитини. Завдяки Божому провидінню Наталія стала добрим прикладом для всіх тих жінок, які з різних причин позбавляють життя своїх ще ненароджених дітей. Хочеться, щоб про неї знали у всій Україні, а також у цілому світі.

Господи Боже наш! Прийми душу слугині Твоєї Наталії в Свої обителі, щоби вона разом з усіма Святими прославляла Твоє величне ім'я. Просимо Тебе за молитвами Пресвятої Богородиці, святих ангелів і всіх святих за прославу слугині Твоєї Наталії. Обдаруй нас ласкою, про яку так гаряче Тебе благаємо. Амінь.

о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ,
м. Бар

Довідка: *Джула Наталія Володимирівна народилась у м. Золочеві 21 травня 1983 р. у практикуючій греко-католицькій сім'ї. Закінчивши школу, навчалась заочно у Львівському кооперативному коледжі економіки і права. У 2000 р. захворіла на рак лімфовузлів. За молитвами парафіян недуга відступила.*

У липні 2004 р. Наталія вийшла заміж за Андрущишина Тараса. Під час вагітності хвороба відновилась і почала прогресувати. Свідомо відмовилася від аборту, хоча це загрожувало її життю. Своїми молитвами їй допомагали блаженної пам'яті о. Тарас Олійник, ЧСВВ, о. Теодор Пилявський, ЧСВВ і о. Антоній Масюк, ЧСВВ. Наталія щиро молилася, часто ходила до св. Сповіді і приймала св. Причастя. 4 серпня народила хлопчика. Померла 6 серпня 2005 р.

Під час перебування автора цих рядків у Золочівському монастирі в 1990-1993 рр. Наталія прийняла Урочисте св. Причастя.

Нижче подаємо текст листа, якого написала Наталія своєму чоловікові Тарасові перед смертю.

Наймилішому, найдобрішому, дорогій, коханій мені людині, моєму чоловікові!

Кожного дня нам Бог посилає Свої ласки, Свої випробовування, я ніколи не звертала на це уваги і тільки тепер, коли переді мною такий вибір, я зрозуміла, що Бог – це Милосердя. Скільки разів я зверталася до Нього і завжди отримувала все, що просила. Та чомусь я не була вдячна і жила так як хотіла сама, а не так як просив мене Господь і зараз мушу за все відповідати. Не знаю, чи Бог дасть мені ще один шанс на життя, щоб я змогла доказати, що жити треба не для себе, а для Бога. Господи, я повністю віддаюся у Твої руки. Нехай буде Твоя свята воля. Дозволь мені, Боже, подякувати за мого чоловіка. Так, сонечко, я кожного дня дякую Богу за Тебе, бо Ти моя опора, моя підтримка і моя друга половинка. Я рада, що скоріше піду до Бога (як буде така Його воля), бо без Тебе не уявляю свого життя.

Ти знаєш, як я мріяла про сім'ю, про нашу дитину і коли мрія була вже так близько, Господь питає нас: "А ви заслужили на це? Ні, ми не заслужили, ми справді не заслужили бути щасливими, бо ми завжди думали тільки про себе і навіть уявити не могли, що з нами може таке трапитись. Я в будь-який момент, в будь-яку хвилину можу залишити тебе і повір мені, я не хочу щоб цей лист ти брав близько до душі. Звичайно, було б приємно, якби ти згадав наші зустрічі від початку до кінця..., але нехай це не буде вічною мукою для тебе.

Ти молодий і життя триває і повір, таких як я буде ще багато (тільки не знаю, чи хтось зможе так сильно полюбити) і зможуть дати тобі те, чого не змогла, чи не встигла я і не кажи, що це дурниці – це просто таке життя.

Я молю Бога тільки про одне, якщо Він хоче забрати в мене дитину, то нехай разом з нею забере і мене. А якщо тільки мене, то нехай хоч для тебе залишить дитину – плід нашої любові. Я так хочу виносити для тебе нашу дитину, мені вистачило би хоч раз подивитись на неї. Я знаю, що синочок буде схожий на тебе. Якщо Бог дозволить йому народитися і забере мене до себе, то не звинувачуй себе і живи для нашого сина, а я на небі буду в Бога просити за ваше здоров'я.

Пильнуй себе і нашу дитину, люби її за нас двох і скажи їй, як я до останньої секунди свого життя любила вас, бо ви послані мені Господом Богом. А не дай Бог станеться так і ти, моє сонечко, перестанеш любити нашого сина, прошу тебе – дай його моїй мамі, щоб вона мала згадку, частинку мене. Люблю усіх, навіть полюбила ворогів і ви любіть один одного, бо така воля Господня. Не сумуйте, пам'ятайте і простіть.

ШЛЯХИ ВИХОДУ З НЕДУГИ АЛКОГОЛІЗМУ (2)

Крім наших невтомних молитов, узалежненим від алкоголю потрібна допомога як з боку рідних, близьких та друзів, так і з боку колишніх алкоголіків, які діляться на зібраннях Товариства анонімних алкоголіків (АА) власним досвідом нелегкого подолання "зеленого змія".

У Львові діє Центр тверезості під промовистою назвою "Дорога" (по вул. Кульпарківській, 160), у якому, при потребі, можна отримати корисну консультацію чи конкретну допомогу. Також при деяких церквах організовуються Товариства тверезості, до яких залучаються після складення присяги перед Богом на св. Євангелії з метою дотримування певних встановлених норм щодо вживання алкоголю.

Узалежнення від алкоголю – це недуга майже невиліковного характеру, проте, як запевняють фахівці, її можна контролювати: кожен алкоголік чи, наприклад, наркоман, може бути цілковитим абстинентом. Для того, щоб дорослій людині позбутися залежності від згубного впливу алкоголю, Ярослав Скала наводить десять цінних порад:

1. Ніколи не пий тоді, коли відчуваєш потребу напитися.

2. Швидко пити небезпечно: між першим і другим кухлем пива (чаркою міцного вина тощо) зроби півгодинну перерву, між другим і третім – годинну, четвертого не пий зовсім.

3. Пам'ятай: коли людина почне пити, у неї з'являється схильність не признаватися собі, скільки вона вже випила.

4. Концентровані напої не пий залпом, а також без содової або звичайної води.

5. Ніколи не пий на роботі.

6. Ніколи не пий на голодний шлунок.

7. Не пий регулярно, а також у певний час і з певної нагоди (небезпечно, якщо хтось п'є тільки для того, щоб міцніше спати).

8. Не пий, якщо ти втомлений або зденервований; краще прийми теплу ванну, потім холодний душ, або ж зроби інтенсивну прогулянку на свіжому повітрі.

9. Ніколи не вживай алкогольних напоїв як ліків від неприємного фізичного чи морального стану.

10. Ніколи не пий уранці, особливо на похмілля.

Досить легко через зловживання алкоголем втратити честь, повагу, добре ім'я тощо. Слід вже тут, на землі, берегти добре ім'я, щоб потім зберегти його у вічності. Психологи кажуть, що характерною рисою багатьох алкоголіків є непокірність. Багато алкоголіків заявляють, що вони перед вступом до Товариства АА виявляли непокору Господу Богу.

Єва Войдило в актуальній книзі "Щоб вибачити", посібнику для родин алкоголіків, зазначає, що алкоголізм асоціюється або плутається зі злим характером не без підстав: надмірне вживання алкоголю відбирає розум, критичність, деформує мислення, здатність оцінювати власні вчинки... Вона зауважує, що, мабуть, ніде людина не зустріне стільки насильства, зради, образи, зневаги і дорікання, як у родині алкоголіків. І наголошує в одному місці, що багато алкоголіків ніколи не повертаються до пиття через те, що в процесі психотерапії їм вдається навчитися керувати собою у важких життєвих ситуаціях без надмірного вживання алкоголю...

Авторка також пише, що американці запропонували простий тест, який дозволяє виявити осіб, які п'ють понад міру. Цей тест називається ***CAGE*** *(по-англійськи "клітка")*, його назва складається з перших букв наступних слів:

Cut *– чи ти намагався обмежити своє випивання?*

Angry *– чи хто-небудь сердився на тебе у зв'язку з твоїм випиванням?*

Guilty *– чи у тебе колись виникало почуття провини у зв'язку з тим, що ти що-небудь зробив на п'яну голову?*

Empty *– чи ти коли-небудь пив на голодний шлунок?*

Достатньо тільки однієї позитивної відповіді, щоб з'ясувати, чи людина має алкогольну проблему.

У св. Писанні говориться, що пияцтво строго заборонене, бо породжує розпусту і підкопує всі дочасні добра, є причиною багатьох гріхів, моральної хвороби душі. У раю спершу не було вина – воно з'явилося аж після потопу. Дехто з порядних людей, наприклад, Ной, як підкреслює св. Василій Великий у своїх науках про піст, не знав сильної дії вина, бо його ще тоді не вживали. Тому Ной, насадивши виноградник та упившись вином, зазнав сумних наслідків вживання алкоголю, хоч п'яницею він не був... (пор. Бут 9, 20-21).

"Хіба не знаєте, – твердить св. ап. Павло, – що ви – храм Божий, і що Дух Божий у вас перебуває? Коли хтось зруйнує храм Божий, Бог зруйнує того, бо храм Божий святий, а ним є ви" (1 Кор 3, 16-17). "Пристрасть до пияцтва – це мати всякого лиха... Де пияцтво, там і диявол", – говорив св. Іван Золотоустий в одній зі своїх гомілій.

У книжечці "Ліки від гріхів" читаємо, що алкоголікові ми можемо допомогти передусім молитвою, а особливо сорокаденним читанням акафісту на честь ікони Божої Матері "Неспита чаша", читанням акафісту на честь муч. Боніфатія, а також читанням псалтиря протягом 40 днів (щодня хоча би по 10 псалмів) і паломництвом до чудотворних місць. Розповідають, що одна мати пішла до Зарваниці на прощу в наміренні за тверезість сина-пияка. Коли повернулася додому, син їй рішуче сказав: "Мамо, я не буду більше пити".

Найуспішніший засіб, як уже зазначалося вище, – коли алкоголік сам прагне одужання. Треба йому уникати місць і "друзів", які спонукують його до цього гріха і водночас недуги. У ту хвилину, коли сильно хочеться випити, доцільно взяти до рук св. Євангеліє та читати або повторювати багато разів коротеньку, дуже помічну молитву: "Господи, Ісусе Христе, Сину Божий, помилуй мене, грішного (-у)". Існує переконання, що цей спосіб успішно допомагає тим, які бажають позбутися пияцтва, навіть, здавалось би, в безнадійній ситуації. Крім того, вельми потрібні загальна св. Сповідь і часте св. Причастя.

Кожен алкоголік повинен плекати у собі чесноту поміркованості, особливо щодо вживання різного роду наїдків чи напитків, у тому числі й алкогольних напоїв. Непоміркованість, згідно з філософом Арістотелем, – це, з одного боку, необачність, а з іншого – безсилля. Як доводять фахівці, навчити алкоголіків пити поміркована – неможливо. Христова Церква завжди засуджувала неконтрольоване випивання.

Чи дозволено християнам вдаватися до кодування, щоб позбутися залежності від алкоголю? Категорично, що ні, і такий шлях є гріхом, навіть, коли це прикрито, задля замилення очей, християнською атрибутикою. Як відомо, кодують проти алкоголізму, куріння, наркотиків, проте

при цьому обходяться з людиною, наче з комп'ютером: його програмують, а людину кодують на виконання чужої волі, щоб у кінцевому результаті віддалити від Бога і привести до вічної загибелі.

Отож, як бачимо, здоров'я треба шанувати, дотримуючись морального та Божого законів. Пияцтво ганьбить кожного, хто йому безрозсудливо піддається. Проблемою ніколи не розв'яжеш міцний вузол інших проблем, але тільки виходом із неї. В одному з моральних листів до свого друга Луцілія мудрець-стоїк Сенека, описуючи таке ганебне явище як пияцтво, написав такі слова: "Як від тривалої недуги люди стають дратівливими і при найменшій образі вибухають гнівом, так і від безперервного пияцтва дичавіє душа. Адже пияки часто бувають у нестямі; цей стан переходить мовби у звичку, і спричинені вином пороки вже навіть без нього не втрачають своєї сили".

Життя алкоголіка не є щасливим, хоч деколи може таким виглядати. У лікуванні алкоголізму є велика надія, котра, як кажуть, вмирає завжди останньою, і цього не можна недооцінювати. У християнському розумінні, щоб позбутися залежності від алкоголю, треба передусім відчути себе залежним від Бога Творця. Бережімо невпинно свою цінну душу від нападів "зеленого змія-тирана" і довірмося повністю єдиному Захиснику від зла – Господу Богу. *(Закінчення. Початок у ч. 11 за 2005 р.)*

бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

МОЛИТВА ВІРИ СПАСЕ НЕДУЖОГО

Наша родина мала змогу переконатися в правдивості слів св. апостола Якова: "Нездужає хтось між вами? Хай прикличе пресвітерів церковних і хай вони помоляться над ним, помазавши його олією в ім'я Господнє, і молитва віри спасе недужого, та й Господь його підійме; і як він гріхи вчинив, вони йому простяться" (Як 5, 14-15).

Цього року в нашу сім'ю прийшло горе: в реанімаційне відділення Калузького ТМО в комі потрапила наша 20-літня дочка Таня. Лікарі не могли визначити, що спричинило кому, а, отже, не знали, як її подолати. Прогнози були невтішними.

Наша сім'я віруюча і ми розуміли, що єдиним розпорядником життя і смерті є Бог, тому рятунок в Ньому. Лікарі робили все, що могли, але стан дівчини залишався важким. Двічі над нею у лікарні молилися о. Михайло Сушко та о. Порфирій Шумило, ЧСВВ, священики з Івано-Франківська. За деякий час дівчина вийшла з коми.

Наша радість і вдячність Богові були безмежні. На другий день, коли ми в черговий раз запитали про стан хворої, професор тільки здивовано розвів руками і сказав: "Сидить, їсть". Однак наша віра ще раз проходила серйозне випробування, бо Тані раптово стало гірше і її знову перевезли в реанімацію. Після повторної довгої молитви над нею о. Порфирія дочці стало відчутно легше і через два дні її виписали доліковуватися за місцем проживання.

Висловлюємо вдячність Господу Богу за Його велике милосердя, за те, що через Своїх заступників на землі зсилає потрібні ласки на люд свій.

Родина СЕРМАН,
м. Калуш Івано-Франківської обл.

ПОРАДИ ДЛЯ ЧОЛОВІКА І ЖІНКИ (3)

Нагадуємо вам, дорогі читачі, що перша частина порад (1-5) була спільною для чоловіків і жінок. Друга частина (6-10) існує у двох варіантах (окремо для кожної статі) з урахуванням психофізичних особливостей. У минулому числі ми подали поради для чоловіка. Закінчуємо цей корисний матеріал порадами для дружини.

Продовження для дружини

6. Стань йому опорою

"Одне з найголовніших завдань жінки – це підбадьорити свого чоловіка, коли він зазнав життєвих ударів. Але, щоби розрадити, жінці не треба багато говорити. Достатньо терпеливо вислухати його, розуміти і любити. У кожному чоловікові, навіть дуже відомому і сильному, живе дитина, яка прагне розради жінки" (психіатр П. Турньє).

"Чоловіки – це великі діти". Напевно у цьому ти багато разів переконалась. Хто би що не казав про твердість рішення мужчини, але він завжди сподівається почути жіноче "так".

Жінка часто потребує підтвердження своєї гідності, вроди, жіночості. Вона прагне почути слова поваги і заохоти; це допомагає їй впоратися зі сумнівами щодо себе. Має подібну потребу і чоловік. Він хоче відчути, що є потрібний і що належним чином виконує своє завдання як чоловіка – охоронця жінки.

Запам'ятай: рідко коли чоловік добивається певних результатів заради похвали. У більшості випадків він намагається показати тобі, що він піклується про тебе, прагне дати тобі впевненість і почуття безпеки. Коли у цьому він відчуває труднощі, то впадає у стан розчарування, навіть втрачає самоповагу. Тому зміцнюй його вчинки своєю підтримкою чи похвалою.

Не будь аподиктичною *(такою, що нав'язує, диктує свою волю)*. Коли чоловік одружений з аподиктичною жінкою, то поступово починає замикатися у собі, а жінка починає викликати у нього відразу. Він уподібнюється до равлика: будує "сірий і холодний замок власного світу, або ховається за плечима іншої", котра дасть йому опору і підтримку.

7. Відкрий його особисті потреби та спробуй справитися з ними

Напевно ти чула, що "дорога до серця чоловіка йде через його шлунок". Однак не йми віри тому, що тобі намагаються нав'язати. Твій чоловік є унікальним і зовсім не такий примітивний. Постарайся краще пізнати його і його потреби.

Чи ти знаєш, що чоловік, передусім, потребує ніжності і прив'язаності. Багато з них хочуть, щоб жінка була для них другом, яка би зрозуміла їхні інтереси.

Довідайся, з чого "зліплений" твій чоловік. Не думай, що ти є поганою жінкою, якщо не в силі заспокоїти його потреб. Подібно не думай погано про чоловіка, коли він не вміє зрозуміти твоїх прагнень. Мусиш дати чоловікові відчути, що ти – єдина, яка знає його краще за будь-кого і котра йому найбільше потрібна.

8. Зустрічай його привітно

Правда, що ти любиш, коли чоловік, повертаючись з роботи, виявляє тобі трохи тепла і ніжності? Цього очікує він і від тебе. Тож, як ти його вітаєш? Може, він задає часом собі питання: "Чому вона не кидається мені на шию, коли вертаюся додому? Чому мене не цілує? Чому не радіє з того, що я прийшов?".

Спитай себе, що робиш замість цього: може відразу даєш йому знати, що зіпсувалась пральна машина, що він не виніс сміття? Після такого "привітання" у чоловіка зроджується негативне відчуття, яке він має потім щоразу, коли йде додому. Дім його відштовхує, викликає погані асоціації, переживання. Він починає шукати місця, де б його зрозуміли, де не вилають чи завдадуть прикрості, де він буде мати спокій і затишок. І тоді приходить біда, бо цим "місцем" не стає його дім, а щось інше.

Тож відмовся від "бомбардування" чоловіка новинами негативного характеру, коли він переступає поріг свого дому. При зустрічі знайди краплину ніжності, чутливості, навіть якщо не маєш бажання чи настрою, і побачиш, що "давайте, і буде вам дано" не є пустими словами Господа, але глибокою істиною.

Допоможи своєму чоловікові відчути, що його вдома чекають і люблять, що він потрібен тобі не для того, щоб ремонтувати пральну машину, але тому, що він є для тебе найдорожчою людиною в світі.

9. Вирости зі "синдрому принцеси"

Ця проблема не відноситься до всіх жінок, хоча, на жаль, до багатьох з них. У чому суть справи? *"Синдром принцеси"* – це відчуття себе надзвичайною. Однак ніхто не є надзвичайним; неповторним – так, але в жодному разі не надзвичайним.

"Принцеса" не вміє давати, вона лише бере від інших. Вона не вміє спілкуватись, лише диктує свою волю. Вона не хоче слухати – лише, щоб її слухали. Стає нестерпною, якщо їй не вдасться відстояти свою позицію. Обурюється, коли гору бере інша думка, а не її. Керується лише власними бажаннями і не зважає на інших. Ставить ультиматум, або, коли спритніша, маніпулює, керує оточенням, щоб досягти своєї мети.

Якщо якусь з цих вище вказаних ознак ти бачиш у собі, то тобі краще чимскоріше позбутися цих синдромів.

10. Будь емоційно і фізично відкритою для нього

Чого варті слова: "Я тебе люблю", без вогника в очах? Інколи краще їх не говорити, ніж говорити будь-як.

Дружина, яка радіє своєму чоловікові, реагує на його дотики і поцілунки, вливає у подружні взаємини ніби струмінь живої води. Чоловікові, який має таку дружину, нічого не бракуватиме! Він прагнутиме віддячити їй своєю любов'ю.

Коли ж дружина не реагує на свого чоловіка, то він робить однозначний висновок, що вона його не любить і що він не викликає у неї фізичного потягу. Це веде до комплексу неповноцінності.

Ти повинна дати йому зрозуміти, що поважаєш його як мужчину і нехай твоя приязнь стане для нього найкращою відповіддю. *(Закінчення. Початок у чч. 10-11 за 2005 р.)*

Підготував бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

"ДОЗВОЛЬТЕ ДІТЯМ ПРИХОДИТИ ДО МЕНЕ..." (4)

Практичні вказівки релігійного виховання дітей між першим та Урочистим св. Причастям

в) виховання до особистої молитви.

Коли дитина починає говорити, батьки повинні навчати її перших молитов. Очевидно, спочатку це будуть коротенькі молитви, які легко запам'ятати. Добре зачерпнути такі молитви з Богослужінь або з молитовників (якийсь певний фрагмент). Однак батьки мусять пам'ятати, що коли дитина не бачитиме прикладу їхньої молитви, то ніколи не зрозуміє, чому батьки заставляють її робити те, чого самі не люблять і не роблять.

Пригадуючи усе вище сказане про значення батька у вихованні дитини між 3-м і 5-м роком життя, зауважимо, що молитва батька для дитини є особливо важливою. Знаємо, що в більшості родин мама вчить дитину молитов, натомість батько "далекий від тих справ". Дитина, будучи ідеальним спостерігачем довкілля, усе бачить і запам'ятовує. Тому батько також повинен включитися у процес навчання дитини молитися через особисту щоденну молитву.

Коли дитина побачить, що її батьки моляться уважно і побожно, що молитва для них не є прикрим обов'язком, але джерелом радості й спокою, тоді вона дуже скоро захоче молитись разом із ними. Спільна молитва цілої родини (хоча би перед нічним відпочинком) є ще одним важливим елементом релігійного виховання дитини. Така практика може викликати певні зусилля з боку дитини, але не можна її до цього силувати.

г) систематичне приймання Пресвятої Євхаристії

Пресвята Євхаристія – як джерело, вершина і духовна пожива – повинна бути центром життя християн. Кожний дорослий і практикуючий християнин повинен бути свідомий глибокої таємниці Євхаристії. Очевидно, що дитина цього ще не може зрозуміти, але релігійне виховання вже від самого початку повинне полягати в тому, щоби вона, крок за кроком, могла брати щораз повнішу участь у Пресвятій Євхаристії.

Сьогодні у молодих людей, а також в осіб середнього віку, які не приступають до Святих Тайн, можна зауважити бажання приступати до них. Однією з причин, що вони не приступають до них, є гріх. Однак більше є таких, які не навчені приступати до Святих Тайн, вони не знають як потрібно поводитись, думають над тим, що подумають про них інші, коли вони неправильно поступлять при приступанні до Святих Тайн. Маючи такі "проблеми", багато з людей відмовляється приступати до Святих Тайн, відкладаючи це на майбутнє.

У релігійному вихованні дитини вже змалку доброю є практика, коли батьки разом із дитиною приступають до Пресвятої Євхаристії. Таким чином вони привчатимуть її до користання з цього Таїнства. Водночас, поступово, відповідно до стану розвитку дитини, батьки повинні показувати дитині, яку несуть чи приводять до св. Причастя, що в церкві вона отримує не звичайну поживу, яку споживає вдома.

Очевидно, дитина не в стані зрозуміти відразу, що Пресвята Євхаристія – це Тіло і Кров Ісуса Христа, однак, вона зі самої поведінки

батьків скоро це побачить. Адже батьки особливо приготовляються до цієї події: кожної неділі та свята, з нагоди Служби Божої і св. Причастя, вбирають себе та дитину в святковий одяг. Дитина швидко зауважить також, що батьки інакше поводяться перед і після св. Причастя, адже вони намагаються побожно відмолювати відповідні молитви.

Найкраще, щоб батьки разом з дитиною приступали до Тіла і Крові Спасителя. Коли батьки несуть або приводять дитину до св. Причастя, а самі не приступають, то такі їхні дії справляють враження у дитини, що св. Причастя є для дітей, а не для дорослих.

У релігійному вихованні дитини дуже важливим є те, щоб приступати всією родиною до св. Причастя. Батькам слід пам'ятати, що св. Причастя не повинне для них грати роль тільки виховничу, але також, що це є сам Христос, Який даватиме їм второпність у християнському вихованні своїх дітей, злагоду та любов у родині. Бачачи таке правдиве та заангажоване релігійне життя батьків, дитина скоро побачить що Пресвята Євхаристія є тайною любові, що св. Причастя приймається у спільноті і для того, щоби бути спільнотою.

Слід також виробляти відповідне ставлення дитини до Пресвятої Євхаристії вдома. Якщо дитина не навчиться вдома з повагою ставитись до звичайного хліба, то їй може бути важко приступати з відповідною повагою до Пресвятої Євхаристії. Власне через відповідне ставлення до звичайного хліба, як дару Божого, а також як матерії, у якій присутній сам Христос, можна вдома привчати дитину з повагою приступати до цієї Пресвятої Тайни.

Варто також вказувати дітям вдома на подібності між Божественною Літургією та споживанням хліба вдома при столі. На Службі Божій Пресвята Євхаристія є завжди у пошані на престолі, так само дітей потрібно вчити, що хліб має бути у пошані в центрі столу. Також важливим є навчити дитину, що до столу потрібно сідати з чистими руками. Так само можна вчити дитину, що до Пресвятої Євхаристії слід приступати з чистим серцем.

Власне, ця подібність буде також служити для того, щоб дитину повчати, що Бога слід приймати з чистим серцем, тому перед Пресвятою Євхаристією потрібно перепрошувати Бога за образу Його маєстату. Це буде впливати на те, що у старшому віці дитина буде знати, що перед Пресвятою Євхаристією треба посповідатися або, у випадку легких гріхів, – розбудити у собі щирий жаль за гріхи. *(Закінчення. Початок у чч. 9-11 за 2005 р.)*

о. д. Богдан ПЯТНОЧКО, ЧСВВ
о. Анастасій КАБАЛЬ, ЧСВВ

ПОДАРУНОК СВЯТОГО МИКОЛАЯ

Сніг тріскотів під ногами. Оксана поверталася з набитим книжками ранцем зі школи додому. Усі її думки були зосереджені на тому, що завтра празник св. Миколая.

Оксанині товаришки по шкільній лаві шепталися сьогодні в коридорі про те, який подарунок вони сподіваються побачити вночі під подушкою. Мобілка, диск з сучасними піснями, модні джинси... Запити подруг були дуже дорогими. Оксана не могла навіть помріяти про такі подарунки від Миколая Чудотворця.

Ще в дитинстві бабуся Марія відкривала "Життя святих" і читала їй життєпис єпископа Мирлікійського. "Скільки добра він приніс людям за свого життя! – подумала Оксана. – І я звернуся до нього у молитві. Чула від бабусі про те, що коли людині погано, вона щось переживає, то треба молитися не лише до Всемогутнього Господа, але й звертатися за заступництвом до Його святих".

Так що ж проситиме дівчина, якій вже минуло 14 років? Вона, як і деякі діти з її рідного містечка, дуже глибоко переживає розлуку з батьками. Ось вже як рік її тато виїхав на заробітки до Італії, а недавно обіцяв по телефону, що в грудні приїде.

Оксана зайшла до місцевої церкви Всіх Святих, де правилася святкова Вечірня. Вона клякнула перед іконою Чудотворця. По її рум'яному від морозу личку текли сльози. Дівчина просила в небесного заступника – улюбленця дітвори – лише одного: щоб її батько завтра своєю доброю посмішкою освітлив їхню хату.

Вже у хаті, готуючись до сну, Оксана подумала, що її бажання, можливо, буде нездійсненне. Адже з Італії дуже довго їхати, та й снігом засипало дороги до їхнього містечка. З такими думками вона міцно заснула. Мама і бабуся ще довго вовтузилися у сусідній кімнаті.

Мікроавтобус з пасажирами перетнув митний пункт Шегині. В задньому ряді сидів зрілого віку мужчина. Він вдумливо дивився крізь шибку на сильно засніжені поля рідної землі. За кілька годин він буде вдома і зігріє батьківським поцілунком свою доньку Оксану, за якою він дуже скучив. Якийсь внутрішній голос кілька днів перед тим підказав йому не казати дочці про день свого приїзду. "Нехай це буде несподіванка для неї, а, зрештою, і сюрприз на свято св. Миколая...", – міркував Оксанин батько.

О восьмій ранку дівчинка прокинулася. "Невже св. Миколай не вислухав моїх благальних молитов? – подумала вона. – Та ні, я все-таки вірю, що він здатний творити чудеса у цей прекрасний морозяний день".

Оксана легенько привідкрила двері на кухню. Ні, вона не помилилася. За столом сидів її батько. Запашний пиріг наповнив ароматом кухню. "Татку..." – сльози радості покотилися по лиці дівчинки. Вона обійняла міцну батьківську шию. "Тату, я тебе так чекала. Просила допомоги у св. Миколая. І він зробив чудо. Доснідай і ходімо до церкви, там сьогодні так святково і гарно".

Після Служби Божої біля ікони св. Миколая замерехтіла свічка. Це був вогник подяки, який підіймався вгору, у небесні хороми, де святий Чудотворець продовжує чинити чудесні діла.

Ігор ЯРЕМКО

МИ ЧЕКАЛИ МИКОЛАЯ

Рип-рип, рип-рип, –
Поскрипує сніжок,
Стук-стук, стук-стук, –
Хтось кличе діточок.

Гей, малята, уставайте,
Двері гостю відчиняйте,
Бо приходить Миколай,
Чемним дітям буде рай!

Дзелень-телень, –
Дзвіночки дзеленчать.
Туру-руру, –
Ангелики сурмлять.

Хто побожним був і чемним,
Свято ждав той не даремно,
Ну а хто байдикував,
Той антипка потішав.

Ну-ну, тепер,
Малята, поспішім,
Святого Миколая
Навколо обступім.

Дружно пісню заспіваймо,
"Слава Богу!" – привітаймо,
Миколая ми чекали,
Цілий рочок виглядали!

Юрко САВИЦЬКИЙ

ЗМІСТ "МІСІОНАРЯ" ЗА 2005 РІК

Арів, Віра
Жива Хресна дорога в Україні – с.103-104
"Не я б'ю, а лоза б'є, від нині за тиждень буде Великдень" – с.106-107
Сім слів Ісуса з хреста – с.108-110
"А Бог уже скріпить мене, як буде треба" – с.249-251
Батіг о., Мелетій, ЧСВВ
Різдво у стаєнці – с.20-21
І журба на радість обернеться – с.56-57
Нехай не буде в тебе інших богів, крім Мене – с.88-89
У сповіді зустрічаємося з Христом – с.122-123
Зустріч на Ясній горі – с.153-155
Добро не помре ніколи – с.179-180
Усі їли і наситилися – с.211-212
Навернення до Бога – с.241-242
Вервиця у родині – с.269-271
Варто віддати життя своє Богові й Батьківщині – с.302-304
Немає більшої любові, як своє життя віддати за інших – с.336-339
Біографія Папи Венедикта XVI – с.144
Боббійо, Альберто
Христос понад усе – с.206-207
Божа воля – с.61
Будай о., Йосиф, ЧСВВ
Реколекції: (1) – с.18-19, (2) – с.50-52, (3) – с.82-84, (4) – с.115-117, (5) – с.151-152
Вибір нового Папи – с.143
Візит Апостольського нунція – с.72
Віншуванка – с.27
Воротняк о., Йосафат, ЧСВВ
Слово редактора: с.33, 65, 97, 129, 161, 193, 225, 257, 289, 311, 321
Укрите життя Ісуса Христа – с.12-13
Молитва з поклонами – с.104-105
День молитви в Амстердамі – с.168
Святі верховні апостоли – с.213-214
Посвячення нової Львівської духовної семінарії – с.235
Всесвітній Синод єпископів – с.295
Вчора через наше місто переходив Христос – с.120-121
Гриньків о., Григорій, ЧСВВ
Усміхнене обличчя нації – с.1
Гріх – це брак любові – с.80-81
Не бійся, бо Я з тобою! – с.182
Любов у Пресвятій Тройці і сім'я – с.243-244
Господь Бог – наш люблячий Батько – с.299-301
Бог є Сім'єю у Пресвятій Трійці – с.332-333
Гузар, Блаженніший Любомир
Різдвяне привітання Глави УГКЦ – с.7
Митрополичий синод – с.9
Бог миру нехай буде з усіма вами! – с.41-43
Великоднє послання – с.135-136
Звернення Синоду єпископів УГКЦ до вірних – с.263-264
Десятилітній ювілей служіння – с.71
Дзамбарб'ері, Аннібале
Історія Міжнародних євхаристійних конгресів – с.172-173
Дияконські та священичі свячення – с.231-233
Дівчур, Любов
(на сторінках обкладинок часопису)
"Місіонар" до кожної оселі! – чч.1, 5, 7-8
Девіз твого життя – свята молитва – ч.2
Незламний дух "Апостола з'єднання" – ч.3
Твоє життя – один великий хрест – ч.4
Вінцем тернистим доля увінчана – ч.6
Своє життя віддав ти Богу в жертву – ч.9
Матусю, зупинись! – с.161
Добраніч, синку! – с.61-62
Дувалко, Оксана
Різдво – с.27
Запитують-відповідаємо – с.156
Запотічний, Павло
Євангелізація – це хліб, розламаний за життя світу – с.298
Затоплений човен – с.187
З'єнба о., Матей, ОП
Церква в часі понтифікату Івана Павла II – с.137-139
Зінько о., Василь, ЧСВВ
Слід "додавати", а не "опускати" – с.58
Чаша святого Йосафата – с.181
Новий навчальний рік – с.238-239

Світла і тіні канікул – с.335
Зі святими упокой, Господи! – с.30, 92
З'їзд єпископів ГКЦ Європи – с.295
Зміст Христового Різдва – с.28-30
Зустріч Глави УГКЦ з Папою – с.10
Іван Павло II, Папа
Зостанься з нами, Господи – с.39-41
Заповіт Папи Івана Павла II – с.140-141
Іванчіць о., Томіслав
Духовні рани – с.117-119
"Зустріч із живим Богом" – (1) – с.183-184, (2) – с.208-210
Інформація у статті "Монастир розбрату" – неправдива – с.329
Каплицю у Києві буде відбудовано – с.329
Ковальчук, Дарія
Спільна коляда на Різдво – с.60
Ковбич о., Василій, ЧСВВ
Сина нам дано, бо з нами Бог! – с.8
Конференція монашества – с.265
Коротка повчальна історія – с.52
Красномовець, Стефан
Невже серце тварини милосердніше за людське? – с.252-253
"Прости, прости, Боже, мене, грішну!" – с.279-281
Лотоцький о., Прокопій, ЧСВВ
Духовне життя – (1) – с.312-314, (2) – с.334-335
Любік, К'яра
"Слово життя" – с.5-6, 37-38, 69-70, 101-102, 133-134, 165-166, 198-200, 229-230, 261-262, 293-294, 325-326
Майер-Скуманц, Лене
Марія Магдалина – с.93-95, 124-126, 157-159
Мандрівний, Ігор
Молодь Європи на молитві – с.59-60
Бучацька конференція привідкрила історію – с.169
Спадок Господній – діти – с.248
Марія – Мати Євхаристії – с.272-273
Мартинов, Василь
Два дні у квітні – с.188
Розстріляна Церква – с.188
Микосовський бр., Миколай, ЧСВВ
Роздуми перед шопкою – с.15-16
Урочистість у древній Жовкві – с.44
Пияцтво – добровільне божевілля – с.53-54
Здвиг монашества – с.72
Вдивляючись у Христові рани – с.111-112
Слідами великого Папи – с.142
Вервиця – могутня зброя – с.149-150
Мудрість життя – с.155
Вшанування християнами Спасителевого Серця – с.176-177
Поради для чоловіка і жінки – (1) – с.282-284, (2) – с. 310-311, (3) – с.343-344
Шляхи виходу з недуги алкоголізму – (1) – с.305-306, (2) – с.340-341
Святий Миколай та український край – с.330
Михаїл і Лука, брати ЧСВВ
Василіянська станиця у Луганську – с.45
Міжнародна проща вервиці в Малому Березному – с.296
Молитовний похід – с.9
Мосципанська с., Анастасія, ЧСВВ
"Слава Богові живому в Євхаристії, святому на землі..." – с.73
Музичка о., Іван
Забобони, чорний кіт і вроки – с.86-87
Мурашко с., Лукія, ЧСВВ
Провінційна капітула сестер Василіянок – с.266
Нагірний, Руслан
Магдалина наших днів – с.315-317
Наміри Апостольства молитви – с.2-4, 34-36, 66-68, 98-100, 130-132, 162-164, 194-197, 226-228, 258-260, 290-292, 322-324
Нам пишуть – с.85, 102, 134, 184, 214, 230, 262, 297, 326
Не стало великого патріота на чужині – с.63
Нова управа сестер Служебниць – с.233
Новий Архиєпископ Львівський – с.327
Нові слуги Божі нашої Церкви – с.170-171
Освячення храму в Караганді – с.266
Остання книга Івана Павла II – с.266
Павленко, Іван
Чи могла Монголія стати християнською? – с.54-55
Папа закликав підтримати греко-католиків України – с.237
Перші кроки служіння Папи Венедикта XVI – с.167
Повідомлення – с.4

Полум'я любові – с.297
Помер великий екуменічний діяч минулого століття – с.265
Помер великий почитатель Пресвятої Богородиці – с.254
Попадюк о., Софрон, ЧСВВ
Анно, молись... – с.84-85
Постанови Митрополичого синоду УГКЦ – с.328
Похорон Папи Івана Павла II – с.143
Прийміть дитину у родину – с.6
Примирення між народами можливе – с.203-204
Програма XI прощі вервиці – с.265
Проненко, Владислав
Захід зі Сходом в єдності – с.25-26
Прабатько харківських поетів – с.215-216
Українська Церква на радіо "Свобода" – с.273–275
П'ятничко о.д., Богдан, ЧСВВ, **Кабаль** о., Анастасій, ЧСВВ
"Дозвольте дітям приходити до Мене..." – (1) – с.245-247, (2) – 276-278, (3) – 307-309, (4) – с.345-346
Равазі, Жанфранко
Папа Венедикт XVI – людина Божа – с.236-237
Роман, Наталія
Квіти для Божої Матері – с.287
Перемога над спокусою – с.318
Сходинки до Бога – с.319
Савицький, Юрко
Ми чекали Миколая – с.348
Святкування річниці Помаранчевої революції – с.328
Священиче і дияконське свячення на Закарпатті – с.205
Серман, родина
Молитва віри спасе недужого – с.342
Синод єпископів УГКЦ – с.71
Синод єпископів УГКЦ у Києві – с.201
Скленар, Ігор
Я між людьми, о Господи, буду Тебе хвалити – с.22-24
Ревний сіяч Божого слова – с.90-92
Релігійні мотиви у творчості Павла Тичини – с.147-148
Останній довоєнний редактор – с.219-220
Господь – моє упование від юності – с.285-286
Слухайте радіо Папи! – с.294
Твоєю дорогою є Христос – с.48-50
Тридцять жертвенних років священства – с.175
УГКЦ відкидає звинувачення – с.11
Файкс-Вальдхевсл, Е.
Багатий юнак – с.189-191, 221-223
Хресна дорога містом Лева – с.142
Чверенчук о., Йоанікій, ЧСВВ
У Бозі душа його має спочинок – с.127
Чесну Україну починаємо із себе! – с.38
Численні вічні обіти – с.233
Шпайхер, Тетяна
Водосвяття – с.17-18
Масонство – с.112-114
Таїнство Пасхи – с.145-146
Діти Божі у світі цьому – с.217-218
Шпідлік, кардинал Тома, Т.І.
Монаше життя згідно з переданнями Отців Церкви – с.46-47, 76-78
Ювілеї трьох отців Василіян – с.70
Яремак о., Корнилій, ЧСВВ
Святий Йосиф – с.12-13
Реколекції у Підгорецькому монастирі – с.45
Моральні чесноти – с.78-79
Празник Вознесіння Господнього – с.174
Пресвята Євхаристія – с.178
Демографічна криза в Україні – с.185-187
Дар Євхаристії – с.239-240
Наслідувати Марію – с.267-269
Яремко, Ігор
Подарунок святого Миколая – с.347-348
Ясна гора живе вірою людей – с.11
Яців о., Ігор
220-та річниця заснування парафії у Відні – с.10
Відійшов у вічність відважний владика – с.31
Благословили народного Президента – с.44
"Коли хтось їстиме цей хліб, житиме повіки" – с.171
Паломництво до джерел – с.201
Перший Євхаристійний Собор – с.202
Хіротонія та інтронізація в Івано-Франківську – с.234
Інтронізація владики Миколи – с.235

МІСІОНАР
УКРАЇНСЬКИЙ ХРИСТИЯНСЬКИЙ ЧАСОПИС

Заснований у 1897 році
Засновники – Отці Василіяни
Реєстраційне свідоцтво
КВ № 5133 від 18.05.2001 р.
Передплатний індекс – 23959

Головний редактор
о. Йосафат ВОРОТНЯК, ЧСВВ

Редакційна колегія:
о. Мелетій БАТІГ, ЧСВВ
о. Корнилій ЯРЕМАК, ЧСВВ
бр. Миколай МИКОСОВСЬКИЙ, ЧСВВ

Заступник головного редактора
Віра АРІВ
Відповідальний секретар
Ігор СКЛЕНАР
Комп'ютерна верстка
Тараса БРОДОВИЧА

Передруки і переклади дозволені за поданням джерела.
Редакція зберігає за собою право виправляти мову і скорочувати надіслані матеріали.

Адреса редакції:
м. Львів, 79019,
вул. Б. Хмельницького, 36,
Святоонуфріївський
монастир Отців Василіян
тел./факс 72-46-94
e-mail: misionar@lviv.farlep.net

Підписано до друку 26.11.2005 Формат 70x100 1/16. Друк офсетний. Папір друк. № 1. Умов. друк. арк. 5,2. Умов. фарбо-відб. 5,7. Обл.-вид. арк. 5,0. Зам.

Ціна договірна

Віддруковано з готових діапозитивів у Жовківській друкарні видавництва Отців Василіян "Місіонер". 80300, Львівська обл., м. Жовква, вул. Василіянська, 8

© Журнал "Місіонар", 2005

зміст

Слово редактора **321**
Наміри Апостольства молитви на грудень **322**
Наміри Апостольства молитви на січень **324**
К'яра Любік
"Слово життя" **325**
Новий Архиєпископ Львівський *327*
Постанови Митрополичого синоду УГКЦ *328*
Святкування річниці Помаранчевої революції *328*
Інформація у статті "Монастир розбрату" – неправдива *329*
Каплицю у Києві буде відбудовано *329*
бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ
Святий Миколай та український край **330**
о. Григорій Гриньків, ЧСВВ
Бог є Сім'єю у Пресвятій Трійці **332**
о. Прокопій Лотоцький, ЧСВВ
Духовне життя (2) **334**
о. Василь Зінько, ЧСВВ
Світла і тіні канікул **335**
о. Мелетій Батіг, ЧСВВ
Немає більшої любові, як своє життя віддати за інших **336**
бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ
Шляхи виходу з недуги алкоголізму (2) **340**
родина Серман
Молитва віри спасе недужого **342**
бр. Миколай Микосовський, ЧСВВ
Поради для чоловіка і жінки (3) **343**
о. д. Богдан Пятночко, ЧСВВ та о. Анастасій Кабаль, ЧСВВ
"Дозвольте дітям приходити до Мене..." (4) **345**
Ігор Яремко
Подарунок святого Миколая **347**
Юрко Савицький
Ми чекали Миколая **348**
Зміст "Місіонаря" за 2005 рік *349*

На обкладинці: *фотографія Михайла Цали.*

КРОСВОРД "ДОБРІ ПОРАДИ"

(Три крапки замініть словом)

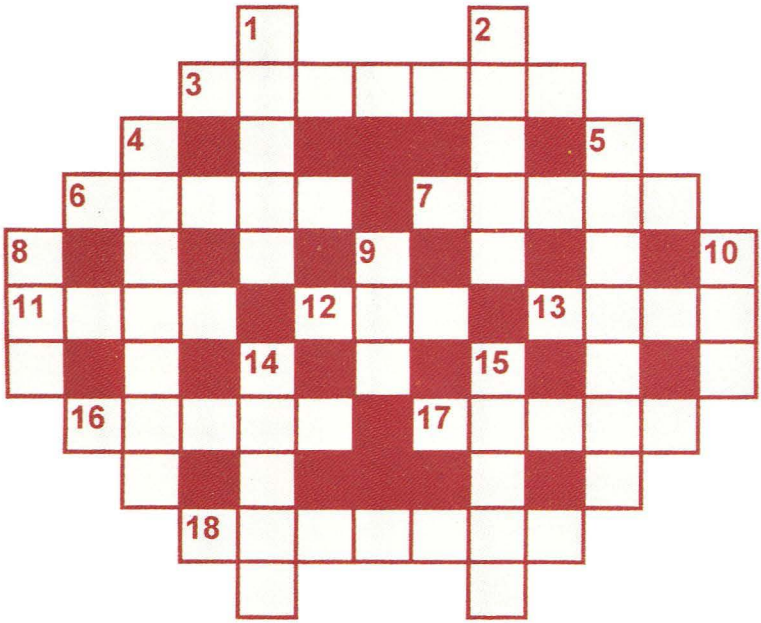

По горизонталі:

3. Мудрість – це знати, що зробити. Здібність – це знати, як робити. ... – це зробити. 6. Спішімо робити добро, поки ... світить! 7. "Пес, що гризе кістку, не віддасть її за ціле королівство; так само злий ... швидше зречеться спасіння, але не дасть нічого зі свого майна" (св. Вернард). 11. "Людина є убогою і потребує про все просити Бога" (св. ... Марія Віаней). 12. Хто любить ... , любить також і ворогів миру" (св. Августин). 13. Хай ... буде твоїм човном, любов – вітрилом, надія – якорем, а тоді зможеш сміло плисти через хвилі цього світу. 16. "Як по снігу стежать за звіриною, так під час спокус сатана слідкує за монахом. Справжній ... пізнається у спокусах (св. Єфрем Сирійський). 17. Щаслива та дорога, що веде до Бога, а таємниця ... – Святе Причастя. 18. "Боже милосердя завжди готове прийняти тих, які каються" (св. ... Великий).

По вертикалі:

1. Хто має ... повне любові, той має щось для офірування. 2. Найбільше нищать духовність – ... і захланність. 4. "Бог дає ... віри – ласку, а витривалість тим, що моляться" (св. Альфонс Лігуорі). 5. "... не в речах, які нас оточують, а в глибині душі; і в однаковій мірі нею можна володіти і в палаці, володіти і в ув'язненні" (св. Тереза від Дитятка Ісус). 8. "Те, що ти будував роками, хтось може знищити за одну ... . Незважаючи на це, будуй" (блаж. Мати Тереза з Калькутти). 9. Мудрий ... любить науку, насмішник не слухає напоумлення (Старий Завіт "Приповідки", гл. 13, ст. 1). 10. Знайди ... на молитву – вона є наймогутнішою силою на землі. 14. "Свою Україну любіть. Любіть її. Во врем'я люте. В останню тяжкую минуту за неї Господа моліть" (... Шевченко). 15. "Віра – корінь, ... стовбур, а любов – плід" (св. Єфрем Сирійський).

Склала Леся Штикало, м. Львів

Відповіді на кросворд "Під Твою милість", вміщений у ч. 10 за 2005 р.:

По горизонталі:

2.Дар. 7.Бог. 8.Люд. 11.Шугай. 12.Ореол. 15.Щастя. 16.Ікона. 17.Жовква.

По вертикалі:

1.Народ. 3.Когут. 4.Дім. 5.Мир. 6.Любов. 9.Зарваниця. 10.Кравченко. 13.Гошів. 14.Ангел.

**“Я — виноградина, ви — гілки.
Хто перебуває в Мені, а Я в ньому, —
той плід приносить щедро.
Без Мене ж ви нічого чинити не можете”**

(Ів 15, 5).